

**AJUTĂ
NECREDINȚEI MELE!**

Ciclu de prelegeri

**Săptămâna de rugăciune
pentru tineret,
21 februarie - 2 martie 2025**

realizat de

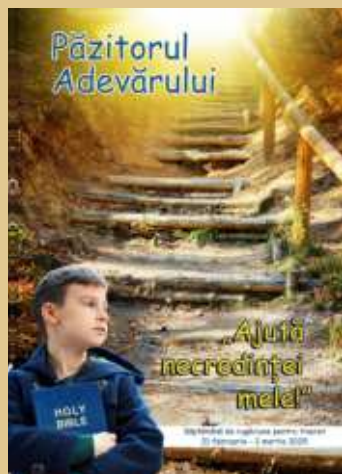
**Departamentul de Tineret
al Uniunii Române a
Advențiștilor de Ziua a Șaptea
- Mișcarea de Reformă**

Colectivul de redacție:

Iosif Siko, Ghiță Ulici, Sandu Toma,
Daniela Picu, Florin Dărămuș
Colaborator de ediție: Cristian Paulescu

Tehnoredactare: Daniela Picu

Imagini: www.123rf.com

Editura Păzitorul Adevărului

Str. Morii, Nr. 27
505200, Făgăraș - Jud. Brașov
Tel. 0268 213714
e-mail: info@farulsperantei.ro
www.farulsperantei.ro

ISSN 1223-8872

Cuprins:

1. **Definiția Credinței — Conferința Moldova**
2. **Credința palpabilă — Conferința Banat**
3. **Credință până la moarte — Conferința Muntenia**
4. **Crede în tine?! — Conferința Oltenia**
5. **Crede și nu cerceta — Conferința Ardealul de Sud**
6. **Și dracii cred ... — Conferința Ardealul de Nord**
7. **Credința de la revenirea lui Isus — Uniune**

Departamentul de tineret al
Uniunii Advențiștilor de Ziua a Șaptea
- Mișcarea de Reformă

ne propune o săptămână de rugăciune în cadrul căreia să ne oprim din ritmul alert al vieții și să ne luăm timp de studiu și meditație, încercând să obținem credință - acel dar minunat cu ajutorul căruia putem pătrunde dincolo de ceea ce se vede, pentru a înțelege că nu suntem niciodată singuri.

Avem un Tată bun care cunoaște fiecare nevoie a noastră și este gata oricând să ne vină în ajutor. Depinde de noi dacă dorim sau nu să fim ajutați.

Lumea în care trăim abundă în confuzie, teamă, incertitudine, dar și încumetare, mândrie, supraevaluare a ființei umane. Cum vom reuși să păstrăm un echilibru, apreciind dependența noastră de Dumnezeu și folosind corect darurile cu care am fost înzestrați?

Subiectul prelegerilor din această săptămână de rugăciune ne ajută să obținem și să valorificăm darul suprem al credinței. Veniți să studiem împreună și să ne bucurăm de o sfântă părtășie și de o mai clară înțelegere a adevărului, la picioarele Învățătorului suprem!

Editorii

Prelegerile au fost realizate de tineri din fiecare dintre cele șase Conferințe care compun Uniunea Română a Advențiștilor de Ziua a Șaptea - Mișcarea de Reformă, în colaborare cu Departamentul de Tineret al Uniunii.

„Ajută necredinței mele!”

Rugăciunea aceasta scurtă, dar plină de însemnătate, a rămas consemnată pe paginile sfinte ca o expresie de disperare, o nevoie stringentă a unui tată extrem de îngrijorat, a cărei durere era amplificată pe de o parte prin neputința sa de a contribui la vindecarea fiului său, și pe de altă parte de teama de a nu fi el însuși un impediment în calea acestei vindecări după care tânjea.

Credința nu este un lucru palpabil, perceptibil cu vreunul din cele cinci simțuri cu care am fost înzestrați. Credința este ceva abstract, motiv pentru care ne putem înșela ușor cu privire la deținerea ei.

În lumea în care trăim, credința este exercitată adesea, deși uneori nu o identificăm. Credem că aparținem unei familii, înainte de a verifica efectiv. Credem că există anumite zone pe glob, deși niciodată nu le-am vizitat. Credem că există anumite ființe în lumea animală, chiar dacă nu le-am întâlnit vreodată. Și exemplele pot continua.

O astfel de credință însă nu pare a fi ceva extraordinar, deoarece ni se pare logic să nu ne îndoim, bazându-ne doar pe simple cunoștințe mai mult sau mai puțin științifice.

Dar în relația cu divinitatea? Putem crede că nu am apărut la întâmplare și că am fost creați? Mai mult, acceptăm că viața noastră depinde de Cel care nu doar ne-a dat suflare de viață, dar continuă să ne susțină? Credem că Dumnezeu are în totul sub control fiecare porțiune a vieții noastre?

A avea credință înseamnă a accepta toate aceste realități și a acționa în conformitate cu aceste convingeri. Cât privește cantitatea de credință, putem afirma că există doar credință și necredință, așa cum în lume există lumină, iar lipsa acesteia este întuneric. „Dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar”, spunea Domnul Hristos... Puțin, indiferent cât de puțin, înseamnă ceva ce poate fi multiplicat, atât cât este nevoie. Dar dacă nu este deloc? Atunci nu mai poate fi vorba de credință, ci de necredință. Iată de ce tatăl copilului posedat de un duh rău

a cerut în rugăciunea sa ca Dumnezeu să substituie necredința sa, presupunând că el nu are nici măcar o cantitate infimă de credință.

Poți să crezi doar puțin? În momentul când îndoiala s-a strecurat, credința a dispărut. Dacă ar exista, chiar și de mărimea unui bob de muștar, ar fi suficient.

Cel mai comun lucru pentru exercitarea credinței este atunci când ni se cere să aplicăm în viețile noastre făgăduințele divine. Citind cuvântul lui Dumnezeu, rămânem plăcut impresionați de promisiunile frumoase și încurajatoare, apreciem și admirăm sacrificiul cerului și grija permanentă pentru ființele umane, dar atunci când trebuie să ne gândim că toate acestea ne cuprind și pe noi personal, credința se clatină. „Poate că Dumnezeu a fost cu Iosif în Egipt, în temniță etc., dar acum eu trec printr-o situație cu totul dificilă”, spunem adesea. Credem că El a fost cu Daniel în groapa cu lei, dar când „leii” ne înconjoară ne înspăimântăm. Nu punem sub semnul întrebării salvarea celor trei tineri din cuptorul de foc, dar când ne aflăm în fața cuptorului... îndoiala ia contur în inimile noastre.

În situații de acest gen și în oricare altele asemănătoare, avem o lecție prețioasă, transmisă de un tată disperat căruia nu-i mai rămânea decât să creadă. Când se pare că nu mai există nicio cale de ieșire din situațiile-limită cu care ne confruntăm, când orice ajutor omenesc se dovedește neputincios, când orice speranță s-a epuizat, să implorăm ajutor divin pentru a ne mări credința. Dar dacă noi nu avem deloc?! Ucenicii credeau că au oarecare credință. Prin urmare ei se rugau să le fie mărită. Realitatea era că nu aveau deloc, motiv pentru care Domnul Hristos le-a spus: Dacă ați avea credință, cât un grăunte de muștar...”

Dumnezeu să ne ajute să conștientizăm lipsa cu care ne confruntăm și ocazia de a apela cu credință la Cel care poate să ne ofere orice și mai ales, chiar are plăcere să dea daruri bune celor care-i cer.

Daniela Picu

Definiția Credinței

Rodica Ardeleanu - Conferința Moldova

Ce este credința?

„Și credința este o încredere neclinită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd. Pentru că, prin aceasta, cei din vechime au căpătat o bună mărturie.” (Evrei 11:1-2).

Această definiție celebră ne-a fost lăsată de apostolul Pavel pe pagini de Scriptură, și actualitatea ei se simte și azi! De fapt, întreaga Biblie, „Cuvântul lui Dumnezeu nu este o carte învechită, demodată, ci este o Carte mereu actuală, cu Valoare Veșnică.” (Maria Minut pentru Ercis.ro)

Și tot marele Pavel se identifică cu noi, sau poate, ca o încurajare pentru noi, se include în rândurile noastre, pentru a ne impulsiona să spunem și să și facem aceasta împreună cu el, când spune și consemnează în Epistola lui către Evrei, la capitolul 10, versetul 39: „Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului.”

„Dacă avem acea credință care lucrează prin iubire și purifică sufletul, vom câștiga o experiență de mai mare valoare decât aurul, argintul sau pietrele prețioase. Duhul Sfânt lucrează în copiii ascultării. Cel care este părtaș al naturii divine va avea gândul lui Dumnezeu. Percepțiile sale vor fi sfințite

prin harul lui Hristos.” - *Manuscript Releases*, vol. 14, p. 347

„Suntem străini și peregrini pe acest pământ, căutăm o cetate care are temelii tari și al cărei ziditor și făcător este Dumnezeu. Calea pe care călătorim este îngustă și necesită exercițiul de lepădare de sine și sacrificiu, dar Dumnezeu nu ne-a lăsat fără ajutor. El a umplut Cuvântul Său cu promisiuni minunate, pentru a întări și înveseli pe copiii Săi.” - *The Sings of the Times*, 22 august 1906

„Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi.” (Evrei 13:5 ultima parte)

„Iată, Eu sunt cu tine; te voi păzi pretutindeni pe unde vei merge și te voi aduce înapoi în țara aceasta, căci nu te voi părăsi până nu voi împlini ce-ți spun.” (Geneza 28:15)

„Am fost tânăr și am îmbătrânit, dar n-am văzut pe cel neprihănit părăsit, nici pe urmașii lui cerșindu-și pâinea.” (Psalmi 37:25)

„Acum, Doamne, ce mai pot nădăjdui eu? În Tine îmi este nădejdea.” (Psalmul 39:7)

Primele sunt doar câteva din promisiunile Domnului care însoțesc celelalte 366 de asigurări și încurajări, lăsate sub forma: „NU TE TEME!”. În Dragostea Sa, Domnul ne-a lăsat câte una pentru fiecare zi, inclusiv pentru anii bisecți.

Și aceste făgăduințe mărețe l-au făcut pe David să-și exprime recunoștința, și să-și pună în

Domnul nădejdea, așa cum am citat din Psalmii 37 și 39.

Ce nu este credința?

Dacă până acum am văzut și, cred că am și înțeles ce înseamnă credința, haideți să vedem și ce nu este credința:

„Dar credința nu e în nici un fel amestecată cu încumetarea. Numai acela care are adevărata credință este sigur față de încumetare. Căci încumetarea este credința contrafăcută de Satana. Credința cere împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu și aduce roade în ascultare. Încumetarea se întemeiază și ea pe făgăduințe, dar le folosește la fel ca Satan, pentru a scuza nelegiuirea. Credința i-ar fi făcut pe primii noștri părinți să se încreadă în iubirea lui Dumnezeu și să asculte de poruncile Lui. Încumetarea i-a făcut să calce Legea Lui, crezând că iubirea Lui cea mare îi va scăpa de urmările păcatului lor. Acea nu este credință, care cere favoarea cerului, dar nu împlinește condițiile pe baza cărora urmează să se acorde harul. Adevărata credință se întemeiază pe făgăduințele și pe rânduielile Sfintei Scripturi.” - *Hristos, lumina lumii*, p. 126.

Și, mă doare inima când mă gândesc, că această sămânță de îngâmfare a incolțit așa de repede, în chiar primul fiu al lui Adam: „După o bucată de vreme, Cain a adus Domnului o

jertfă de mâncare din roadele pământului.” (Geneza 4:3)

Acest întâi născut al fiilor oamenilor, despre care părinții, bucuroși și mulțumitori, au spus: „... am căpătat un om cu ajutorul Domnului!”, ajunge să fie primul necredincios, după Adam și Eva, măgulindu-se, totuși, cu faptul că aduce jertfă Domnului...

„Cain a avut aceeași ocazie de a învăța și a primi aceste adevăruri, cum a avut și Abel. El nu era victima unui plan arbitrar. Nu a fost ales unul dintre frați ca să fie primit de Dumnezeu, iar celălalt să fie lepădat. Abel a ales credința și ascultarea; Cain, necredința și răzvrătirea. În aceasta constă întreaga problemă.

Cain și Abel reprezintă două clase de oameni, care vor exista întotdeauna în lume până la încheierea vremurilor. Una dintre clase se folosește de jertfă rându-ită pentru păcat, în timp ce cealaltă clasă se aventurează să depindă de propriile ei merite; jertfă lor este o jertfă lipsită de puterea mijlocirii divine și, astfel, ea nu este în stare să-l facă pe om să aibă iarăși parte de favoarea lui Dumnezeu. Căci numai prin meritele Domnului Isus păcatele noastre pot fi iertate. Aceia care nu simt nevoia de sângele lui Hristos, care cred că prin propriile lor fapte, fără harul divin, pot să-și asigure aprobarea lui Dumnezeu, fac aceeași greșală pe care a făcut-o și Cain. Dacă nu primesc sângele curățător, ei sunt sub osândă. O altă cale prin care să poată scăpa de sub blestemul păcatului nu există. Clasa închinătorilor care urmează pilda lui Cain cuprinde cea mai mare parte a lumii, deoarece aproape toate religiile false s-au bazat pe același principiu, și anume că omul se poate sprijini pe propriile sale eforturi spre a fi mântuit. Unii susțin că neamul

omenesc nu are nevoie de mântuire, ci de progres, că omul poate să se înobileze, să se înalțe și să se renască de la sine. După cum Cain a socotit că poate obține favoarea divină printr-un dar căruia îi lipsea sângele jertfei, tot astfel și aceștia așteaptă să înalțe neamul omenesc până la înălțimea standardului divin fără să aibă nevoie de ispășire.” - *Patriarhi și profeți*, p. 73.

Dar așa ceva este imposibil, după cum spunea Domnul Isus în memorabila convorbire nocturnă cu Nicodim, și după cum a consemnat și Pavel în Faptele Apostolilor 4:12: „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este supt cer niciun alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.

Puterea credinței

Dar pe cât de imposibilă este necredința, pe atât mai glorioasă este puterea credinței!

„Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain...Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort. Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea ...căci înainte de mutarea lui primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu.” (Evrei 11:4-5)

Și exemplele ar putea continua, dar aș vrea să contemplăm puțin puterea credinței.

„Aceste exemple de statornicie omenească dau mărturie despre credințioșia făgăduințelor lui Dumnezeu — despre dăinuitoarea Sa prezență și despre harul Său susținător. Ele dau mărturie despre puterea credinței de a se împotrivi puterilor lumii. Lucrarea credinței este aceea de a te sprijini pe Dumnezeu în clipa cea mai întunecoasă, de a simți, oricât de dureros încercat și azvârlit încoace și încolo de furtună [ai fi], că Tatăl nostru este la cârmă. Nu-

mai ochiul credinței poate privi dincolo de lucrurile vremelnice pentru a prețui cum se cuvine valoarea bogățiilor veșnice.” - *Istoria Faptelor Apostolilor*, p. 575.

Exemple de credință!

În toate veacurile, martori aleși de Dumnezeu au făcut obiec-tul ocării și prigoanei din pricina adevărului. Iosif a fost vorbit de rău și persecutat, din cauză că și-a păstrat virtutea și integritatea. David, solul ales al lui Dumnezeu, era vânat de vrăjmașii lui ca o fiară de pradă. Daniel a fost aruncat într-o groapă cu lei, fiindcă era credincios supunerii sale față de cer. Iov a rămas fără bunuri pământești, iar trupul său a fost atât de lovit de boală, încât rudelor și prietenilor lui le era scârbă de el; totuși, el și-a păstrat integritatea. Ieremia nu a putut fi împiedicat să rostească cuvintele pe care Dumnezeu i le-a dat să le spună; și mărturia lui a infuriat atât de tare pe împărat și pe căpetenii, încât el a fost aruncat într-o groapă dezgustătoare. Ștefan a fost împroșcat cu pietre pentru că a predicat pe Hristos și pe El răstignit. Pavel a fost întemnițat, bătut cu nuiele, împroșcat cu pietre și, în cele din urmă, dat morții pentru că era un sol credincios al lui Dumnezeu pentru Neamuri. Și Ioan a fost exilat pe insula Patmos „din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Hristos”. - *Istoria faptelor apostolilor*, pp. 575.

În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite; ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ. Cei ce vorbesc în felul acesta arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii. Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieșiseră, negreșit că ar fi avut vreme

să se întoarcă în ea. Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeu lor, căci le-a pregătit o cetate. Prin credință a adus Avraam jertfă pe Isaac, când a fost pus la încercare: el, care primise făgăduințele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul lui fiu! El căruia i se spusese: „În Isaac vei avea o sămânță care-ți va purta numele!” (Evrei 11:13-18)

„Și ce voi mai zice? Căci nu mi-ar ajunge vremea, dacă aş vrea să vorbesc de Ghedeon, de Barac, de Samson, de Ieftaie, de David, de Samuel și de proroci!” (Evrei 11:32)

„Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi.” (Evrei 11:39-40)

Dar oare noi, vom avea desulă credință să ne ridicăm la înălțimea caracterelor lor?

Credință sau necredință?

AZI - Resursele divine sunt aceleași. Și noi, ca și înaintașii noștri, putem beneficia de aceleași oportunități și putem fi înzestrați cu aceeași măsură de credință. E necesar doar să ne lăsăm modelați, să ne lăsăm goliți de „eu”, ca să poată să încapă „El” în noi!

„Hristos în voi nădejdea slavei!”, insista Pavel să ne explice secretul Biruinței!

Dar, oare, suntem dispuși să renunțăm la ale noastre, pentru a fi umpluți cu ale Domnului? Ni se pare prea mare prețul? Poate, dacă nu ne gândim Cât a plătit Maestrul...

„Noi nu vom putea pricepe niciodată cât a costat răscumpărarea noastră, până nu vom sta în fața tronului lui Dumnezeu, împre-

ună cu Răscumpărătorul nostru. Când slava locuințelor veșnice va străluci înaintea ochilor noștri extaziați, ne vom aminti că Isus a părăsit toate acestea pentru noi și nu numai că S-a exilat din curțile cerești, dar a riscat să fie înfrânt și să fie pierdut pentru veșnicie. Atunci ne vom depune coroanele la picioarele Sale și vom cânta: „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda.” (Apocalipsa 5:12). - *Hristos, lumina lumii*, p. 131.

Cu așa perspective în față, cred că merită să investim în caracterul nostru și să renunțăm la tot ce ne-ar putea împiedica, crezând în „mântuirea care ne-a fost pusă înainte” și asta ne va da putere să ieșim „mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit.” (Romani 8:37).

Și această nădejde ce o avem în noi ne va recomanda și înaintea celor din jur și le va întări credința că nu e totul pierdut, că mai există oameni, deși rari, care nu și-au pierdut credința și evlavie ...

Să urmărim sfatul apostolului Petru: „Ci sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn. Fiți întotdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi, dar cu blândețe și teamă.” (1 Petru 3: 15)

„Când cineva te întreabă ce mai faci, nu încerca să te gândești la ceva trist pe care să i-l spui, pentru a-i câștiga compasiunea. Nu vorbi despre lipsa ta de credință, despre întristările și suferințele tale. Ispititorul este nespus de bucuros să audă astfel de cuvinte. Când vorbești despre subiecte sumbre, îi dai lui slavă. Nu trebuie să ne preocupe puterea cea mare a lui Satana de a ne birui. Adesea ne predăm în mâinile lui, vorbind despre puterea sa. Să vorbim mai bine despre marea putere a lui

Dumnezeu de a uni toate interesele noastre cu ale Sale. Vorbește despre puterea inegalabilă a lui Hristos, vorbește despre slava Sa. Tot cerul este interesat de mântuirea noastră. Îngerii lui Dumnezeu, mii și mii și de zeci de mii de ori zeci de mii, sunt însărcinați să le slujească celor care vor fi moștenitori ai mântuirii. Ei ne păzesc de rău și resping puterile întunericului, care urmăresc nimicirea noastră. Nu avem oare motive să fim mulțumitori în fiecare moment, chiar și atunci când există aparente încurcături pe cărarea noastră?” - *Divina Vindecare*, p. 253.

Acum este timpul să credem fără echivoc în Cel ce poate rezolva orice încurcătură a vieții noastre. Să-l urmărim pe Avraam, „tatăl tuturor credincioșilor”, care, „nădăjduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut și astfel a ajuns tatăl multor neamuri, după cum i se spusese: „Așa va fi sămânța ta.” Și fiindcă n-a fost slab în credință, el nu s-a uitat la trupul său, care era îmbătrânit - avea aproape 100 de ani - nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii. El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci întărit prin credința lui, a dat Slavă lui Dumnezeu, deplin încredințat că El, ce făgăduiește poate să și împlinească.” (Romani 4: 18-21)

Cum vom putea crede?

MĂINE - Și, dacă azi ne îndoim, ce vom face mâine? „Dacă noi, sau cei din jur, suntem pe moarte, cum era odinioară Lazăr, cum ne raportăm la întârzierea ajutorului promis? Dacă până și Mariei îi era greu să creadă, cum ne va fi nouă?

„Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua”. Maria își îmbogățește mintea cu prețioasele cuvinte care curgeau

de pe buzele Mântuitorului, cuvinte care pentru ea erau mai de preț decât cele mai scumpe bijuterii.” – *Hristos, lumina lumii*, p. 525.

Așa trebuie să adunăm noi în inimă acum Cuvântul Sfânt și experiențele minunate prin care Domnul ne trece, ca să ne susțină în încercările de „mâine”, când va trebui să stăm fără Mijlocitor, când, în aparență, vom fi lăsați singuri, ca și scumpulii Săi prieteni din Betania, la moartea lui Lazăr ...și atunci o mare izbăvire se preconiza, dar, în față, în imediata apropiere, era moartea...

„Ucenicii s-au mirat de cuvintele lui Hristos, când a zis: „Lazăr a murit, și Mă bucur că n-am fost acolo”. După propria alegere stătuse Mântuitorul departe de familia prietenilor în suferință? Aparent, Maria, Marta și muribundul Lazăr fuseseră lăsați singuri. Dar nu erau singuri. Hristos a urmărit toată scena și, după moartea lui Lazăr, surorile întristate au fost susținute de harul Său. Isus a fost martor la întristarea inimilor lor, când fratele lor se lupta cu vrăjmașul cel puternic, moartea. El a simțit toată durerea lor grozavă, când le-a spus ucenicilor: „Lazăr a murit”. Dar Hristos trebuia să Se mai gândească și la alții, afară de cei iubiți din Betania; El trebuia să țină seama de educația ucenicilor. Ei trebuiau să fie reprezentanții Lui în lume, pentru ca binecuvântarea Tatălui să-i poată cuprinde pe toți oamenii. Pentru binele lor a îngăduit El ca Lazăr să moară. Dacă l-ar fi vindecat de boala lui, minunea, care era cea mai puternică dovadă a naturii Sale divine, nu s-ar fi putut săvârși.” – *H.L.L.*, p. 528.

„Pentru voi, ca să credeți!”

„...El a îngăduit ca Lazăr să treacă sub stăpânirea morții; și surorile îndurerate l-au văzut pe

fratele lor pus în mormânt. Hristos știa că, atunci când ele aveau să privească fața neînsuflețită a fratelui lor, credința în Răscum-părătorul lor avea să fie greu încercată. Dar știa că, datorită luptei prin care treceau acum, credința lor urma să strălucească și mai puternic. El a suferit toate chinurile întristării pe care ele le-au îndurat. El nu-i iubea mai puțin acum pentru că zăboviseră; dar știa că, pentru ele, pentru Lazăr, pentru Sine și pentru ucenici, urma să fie câștigată o biruință.

„Pentru voi, ca să credeți.” Pentru toți aceia care caută să simtă mâna călăuzitoare a lui Dumnezeu, clipa celei mai mari descurajări este timpul când ajutorul divin este cel mai aproape. Ei vor privi înapoi cu recunoștință la partea cea mai întunecată a căii lor. „Domnul știe să izbăvească din încercare pe oamenii temători de Dumnezeu.” (2 Petru 2:9). Din orice ispită și orice încercare, El îi va scoate cu o credință mai tare și o experiență mai bogată.” – *Hristos, lumina lumii*, p. 528.

Acest minunat deznodământ, desprins din experiența lui Lazăr, mă duce cu gândul la experiența minunată trăită de sora White în timpul aceluși „vis impresionant”, pe care îl reținem, prin credință, de câte ori îl citim.

Știm că Lazăr, la scurt timp după învierea lui impresionantă a condus măgărușul pe care Domnul Isus călătorea la intrarea în Ierusalim și mă gândesc că, cu aceeași bucurie vom putea intra și noi în Noul Ierusalim, după tragica, dar scurta noapte a strâmtorării, unde, ca și Iacob în Vadul Iabocului, vom trece prin „clipa celei mai mari descurajări”, ca să descoperim apoi cu încântare că „ajutorul divin a fost mai aproape!”

Concluzie

În concluzie, haideți să ne lăsăm purtați pe aripi de credință, recitind ultima parte a capitolului: „Un vis impresionant”, care ne prezintă ținta chemării noastre și soluția realizării lucrurilor „nădăjduite” și credința prin care pot fi atinse: „În fața noastră, pe marginea cealaltă a prăpastiei, era un câmp frumos, cu iarba verde, înaltă cam de cincisprezece centimetri. Nu puteam să văd soarele, dar raze de lumină strălucitoare și blânde, sclipind în auriu și în argintiu, luminau acest câmp. Nimic din ceea ce văzusem pe pământ nu se putea compara în frumusețe și în splendoare cu acest câmp. Dar oare vom reuși să ajungem acolo? Ne întrebam neliniștiți. Dacă funia se rupea, trebuia să pierim. Din nou, în șoapte chinute, s-au auzit cuvintele: „Ce ține funia?” Pentru o clipă, am ezitat să îndrăznim. Apoi, am exclamat: „Singura noastră speranță este să ne încredem pe deplin în funie. De ea am depins tot drumul acesta dificil. Nu ne va lăsa tocmai acum”. Încă ezitam, cuprinși de întristare. Apoi, au fost rostite cuvintele: „Dumnezeu este Cel care ține funia. Nu trebuie să ne temem”. Aceste cuvinte au fost apoi repetate de cei din spatele nostru, însoțite de altele: „El nu ne va lăsa. El ne-a adus până aici în siguranță”. – *Mărturii pentru comunitate*, vol. 2, p. 593.

„M-am trezit și am descoperit că, din cauza stării de încredere în care fusesem cât timp traversasem drumul acela dificil, fiecare nerv al corpului meu părea că tremură. Visul acesta nu are nevoie de niciun comentariu. El a lăsat o asemenea impresie asupra mea, încât probabil că fiecare amănunt din el va rămâne viu înaintea mea cât timp voi mai avea memorie.” – *Mărturii pentru comunitate*, p. 594. Amin!

Credința palpabilă

Ștefan Iacob - Conferința Banat

Cuvântul Sfânt al lui Dumnezeu ne dă o definiție clară a credinței în Evrei 11:1: „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.” Iar următoarele versete ale acestui capitol relatează mai multe exemple de credință veritabilă a unor personaje din istoria Biblică.

O punte între văzut și nevăzut

Credința este un concept complex, ancorat în dimensiunile spirituale ale ființei umane, dar cu implicații profunde în viața cotidiană. Ideea unei „credințe palpabile” pare, la prima vedere, un paradox. Cum poate ceva intrinsec invizibil, precum credința, să devină tangibil? În această explorare, vom analiza cum credința devine perceptibilă prin acțiuni, experiențe și efecte concrete asupra vieților oamenilor. Criticii ar putea argumenta că ceea ce percepem ca fiind „palpabil” nu este altceva decât o interpretare subiectivă sau o coincidență. Este o observație validă, dar ea ignoră dimensiunea simbolică a credinței. Chiar și atunci când dovezile fizice nu sunt incontestabile, efectele credinței asupra minții și sufletului uman sunt indiscutabile.

În acest sens, credința palpabilă nu trebuie privită doar ca un fenomen extern, ci și ca o transformare interioară. Pentru cel

care crede, această transformare este cel mai concret rezultat al credinței sale.

Biblia oferă numeroase exemple de credință manifestată prin fapte, care pot fi considerate clare în sensul în care ele au avut rezultate vizibile și concrete. Iată câteva dintre cele mai evidente exemple:

Credința lui Avraam

- **Exemplu:** Dumnezeu îi cere lui Avraam să-și sacrifice fiul, Isaac, pe Muntele Moria. Avraam, în ciuda faptului că nu înțelege pe deplin planul lui Dumnezeu, își manifestă credința prin ascultare (Geneza 22:1-19).

- **Rezultat:** Dumnezeu oprește sacrificiul în ultimul moment și oferă un berbec ca substitut, confirmând binecuvântările promise lui Avraam.

„Moise a zis Domnului: „Iată, Tu îmi zici: „Du pe poporul acesta!” Și nu-mi arăți pe cine vei trimite cu mine. Însă, Tu ai zis: „Eu te cunosc pe nume, și ai căpătat trecere înaintea Mea!” Acum, dacă am căpătat trecere înaintea Ta, arată-mi căile Tale; atunci Te voi cunoaște, și voi avea trecere înaintea Ta. Și gândește-Te că neamul aceasta este poporul Tău!” Domnul a răspuns: „Voi merge Eu însumi cu tine, și îți voi da odihnă.” Moise i-a zis: „Dacă nu mergi Tu însuși cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici.” (Exod 33:11-15)

Trecerea Mării Roșii

- **Exemplu:** Moise și poporul Israel sunt prinși între armata egipteană și Marea Roșie. Moise, prin credința sa, întinde toiagul, iar Dumnezeu desparte apele, permițând poporului să treacă pe uscat (Exodul 14:21-31).

- **Rezultat palpabil:** Israel scapă, iar egiptenii care îi urmăreau sunt înghițiți de ape „Moise a zis Domnului: „Iată, Tu îmi zici: „Du pe poporul acesta!” Și nu-mi arăți pe cine vei trimite cu mine. Însă, Tu ai zis: „Eu te cunosc pe nume, și ai căpătat trecere înaintea Mea!” Acum, dacă am căpătat trecere înaintea Ta, arată-mi căile Tale; atunci Te voi cunoaște, și voi avea trecere înaintea Ta. Și gândește-Te că neamul aceasta este poporul Tău!” Domnul a răspuns: „Voi merge Eu însumi cu tine, și îți voi da odihnă.” Moise i-a zis: „Dacă nu mergi Tu însuși cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici.” (Exod 33:11-15).

După moartea lui Moise, Iosua preia conducerea poporului Israel și îi călăuzește spre Țara Promisă. Ierihonul, un oraș puternic fortificat, era o cetate strategică ce trebuia cucerită pentru a pătrunde în Canaan. Iosua trimite două iscoade în secret să cerceteze ținutul și, în mod special, orașul Ierihon. Cei doi intră în cetate și se adăpostesc în casa unei femei numite Rahav, care era o prostituată. Rahav îi ascun-

de și le oferă ajutor, chiar dacă riscă pedeapsa cu moartea, deoarece regele din Ierihon află despre prezența lor și trimite oameni să-i caute. Rahav le mărturisește iscoadelor că locuitorii cetății sunt de poporul lui Israel, fiindcă au auzit de minunile pe care Dumnezeu le-a făcut pentru ei, cum ar fi despărțirea Mării Roșii și biruințele asupra altor popoare. Ea îi roagă să-i promită că, atunci când orașul va fi cucerit, familia ei va fi cruțată. Ca semn, Rahav a fost instruită să atârne o funie roșie la fereastră, iar acest simbol va arăta soldaților israelieni să cruțe casa ei.

Un tânăr credincios și modest - Ghedeon.

În relatarea biblică, Ghedeon cere semne de la Dumnezeu pentru a-i confirma că este ales să conducă Israelul împotriva madianiților. Cele mai cunoscute semne sunt legate de lâna lăsată sub cerul liber:

Prima cerere: Ghedeon a cerut ca, într-o noapte, lâna să fie udă de rouă, iar pământul din jur să rămână uscat. A doua zi dimineată, exact așa s-a întâmplat.

A doua cerere: În noaptea următoare, a cerut ca lâna să rămână uscată, iar pământul din jur să fie ud de rouă. Și acest lucru s-a întâmplat.

Biblia abundă de exemple foarte puternice și evidente în care putem vedea intervenția fizică a lui Dumnezeu. Aș putea enumera pe scurt doar câteva:

- ♦ Căderea zidurilor Ierihonului
- ♦ Daniel în groapa cu lei
- ♦ Cei trei tineri în cuptorul cu foc
- ♦ Mâna lui Dumnezeu care scrie pe perete la ospățul lui Belșar

Întruparea lui Isus Hristos este unul dintre cele mai fundamentale și tangibile aspecte ale

credinței creștine. Credința în Noul Testament este demonstrată prin numeroase manifestări perceptibile, care reflectă o realitate spirituală profundă și interacțiunea dintre Dumnezeu și om. Aceste manifestări sunt adesea semne vizibile ale credinței, ale prezenței lui Dumnezeu și ale răspunsului uman.

Atingerea credinței

„În drum spre casa fruntașului, Isus întâlnise în mulțime o femeie care de doisprezece ani suferea de o boală care făcea ca viața ei să fie o povară. Ea își cheltuise toți banii pe doctori și leacuri, ca în cele din urmă să i se spună că nu se poate vindeca. Dar speranțele ei s-au redeșteptat, când a auzit de vindecările făcute de Hristos. Era sigură că, dacă s-ar fi putut atinge măcar de El, ar fi fost vindecată. În slăbiciune și suferință, ea a mers la marginea apei unde învăța Isus și a încercat să se strecoare prin mulțime, dar în zadar. Din nou L-a urmărit până la casa lui Levi-Matei, dar nici acum nu a fost în stare să se apropie. Începuse deja să dispere când, făcându-și drum prin mulțime, Isus ajunsese aproape de locul în care se afla ea.

Ocazia de aur venise. Se afla în prezența Marelui Medic. Dar, în emoția ei, n-a fost în stare să-I vorbească și nici nu a putut decât să-I zărească o clipă fața. De teamă să nu piardă singura ocazie de vindecare, s-a înghesuit, zicând în sine: „Dacă aș putea doar să mă ating de haina Lui, mă voi

tămădui”. În timp ce El trecea, ea s-a întins și a izbutit să-I atingă doar marginea veșmântului. Dar în clipa aceea a știut că era vindecată. În această unică atingere, era adunată credința întregii ei vieți și deodată durerile și slăbiciunile au făcut loc puterii și sănătății depline.” – H.L.L., p. 343.

În scurta perioadă a misiunii Mesianice am mai putea evidenția câteva din minunile făcute care au întărit credința omenirii în decursul secolelor.

Vindecarea slujitorului sutașului roman (Matei 8:5-13, Luca 7:1-10)

Un sutaș roman a venit la Isus cerându-I să-i vindece slujitorul care era grav bolnav. Deși Isus S-a oferit să meargă la casa lui, sutașul a răspuns: „Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci doar spune un cuvânt și slujitorul meu va fi vindecat.” Isus a fost uimit de credința sutașului și a spus: „Adevărat vă spun că nici în Israel n-am găsit atâta credință.” Slujitorul s-a vindecat chiar în acel moment.

Vindecarea orbului Bartimeu (Marcu 10:46-52, Luca 18:35-43)

Un orb pe nume Bartimeu, care stătea la marginea drumului, a auzit că Isus trecea pe acolo. El a început să strige cu credință:

„Fiul lui David, ai milă de mine!” Chiar dacă mulțimea încerca să-l facă să tacă, el a continuat să strige. Isus s-a oprit, l-a chemat și l-a întrebat ce dorește. Bartimeu a răspuns: „Doamne, să-mi capăt vederea.” Isus i-a spus: „Credința ta te-a mântuit.” Și Bartimeu și-a recăpătat vederea.

Vindecarea paralticului coborât prin acoperiș (Marcu 2:1-12, Luca 5:17-26)

Patru prieteni au adus un bărbat paralizat la Isus, dar, din cauza mulțimii, nu au putut intra în casă. Cu credință, ei au desfăcut acoperișul casei și au coborât bărbatul înaintea lui Isus. Isus, văzând credința lor, i-a spus paralticului: „Fiule, păcatele îți sunt iertate.” Și, mai târziu, l-a vindecat complet, spunându-i să se ridice, să-și ia patul și să meargă acasă.

Învierea lui Lazăr (Ioan 11:1-44)

Marta și Maria, surorile lui Lazăr, i-au trimis vorbă lui Isus că fratele lor este bolnav. Deși Lazăr a murit înainte ca Isus să ajungă, Marta a arătat credință în cuvintele ei: „Știi că orice vei cere de la Dumnezeu, Dumnezeu îți va da.” Isus i-a răspuns: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi.” În fața mormântului, Isus a strigat: „Lazăre, vino afară!” Și Lazăr a înviat. Credința în puterea lui Isus depășește chiar și moartea.

Vindecarea femeii siro-feniciene (Matei 15:21-28, Marcu 7:24-30)

O femeie păgână a venit la Iisus, cerând vindecarea fiicei ei posedate de un demon. Deși Isus a testat credința ei spunând că misiunea Sa este pentru „fiii lui Israel”, femeia a răspuns cu smerenie și credință: „Da, Doamne,

dar și cățeii mănâncă firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor.” Impresionat de credința ei, Isus a spus: „Femeie, mare este credința ta; făcă-ți-se după cum voiești.” Fiica ei a fost vindecată chiar în acel moment.

Un alt exemplu remarcabil de credință și minune este **vindecarea orbului din naștere**, relatată în Evanghelia după Ioan 9:1-41. Acest episod este deosebit pentru că nu doar vindecarea fizică, ci și transformarea spirituală a orbului sunt în centrul atenției.

Contextul vindecării:

Trecând pe drum, Isus și ucenicii Săi au văzut un om orb din naștere. Ucenicii L-au întrebat:

„Învățătorule, cine a păcătuit, el sau părinții lui, de s-a născut orb?” Isus a răspuns: „N-a păcătuit nici el, nici părinții lui, ci s-a născut așa pentru ca lucrările lui Dumnezeu să se arate în el.” Isus a făcut un gest simbolic. A scui-pat pe pământ, a făcut tină (noroi) și a uns ochii orbului. Apoi i-a spus: „Du-te și spală-te în scaldătoarea Siloamului.” Omul a ascultat fără să ezite, deși nu înțelegea pe deplin ce urma să se întâmple. După ce s-a spălat, și-a recăpătat vederea.

După vindecare, vecinii și fariseii l-au interogată pe fostul orb, nevenindu-le să creadă ce s-a întâmplat. Fariseii l-au acuzat pe Isus că nu putea fi de la Dumnezeu, deoarece a făcut vindecarea într-o zi de Sabat. Orbul, însă, a dat mărturie fermă despre ceea ce s-a întâmplat:

„Una știu: că eram orb și acum văd.” Când a fost presat să condamne pe Iisus, orbul vindecat a răspuns curajos: „Dacă este păcătos, nu știu. Știu doar că Dumnezeu nu ascultă pe păcătoși, ci pe cei care se tem de El și fac voia Lui.” Mai târziu, Isus l-a întâlnit din nou și l-a întrebat: „Crezi tu

în Fiul lui Dumnezeu?” Omul a răspuns: „Cine este, Doamne, ca să cred în El?”

Isus i-a spus: „L-ai văzut; Cel care vorbește cu tine, Acela este.” Atunci orbul a mărturisit: „Cred, Doamne.” Și I s-a închinat.

Înaintea lui Ana și a curții de judecată a lui Caiafa

„...Caiafa L-a privit pe Domnul Hristos ca pe rivalul său. Nerăbdarea oamenilor de a-L auzi pe Mântuitorul și aparenta lor grabă de a accepta învățăturile Lui treziseră gelozia amară a marelui preot. Dar, privind acum la Cel arestat, Caiafa era plin de admirație pentru înfățișarea Sa nobilă și demnă. O convingere plană asupra lui, și anume că omul acesta era la fel ca Dumnezeu. În clipa următoare însă, în mod disprețuitor, a alungat acest gând.

De îndată, vocea lui s-a auzit plină de ironie și aroganță, cerându-I Domnului Isus să facă una din marile Lui minuni înaintea lor. Dar Mântuitorul parcă nici nu auzise cuvintele lui. Poporul a putut face comparație între comportamentul nervos și răutăcios al lui Ana și al lui Caiafa și comportarea maiestruoasă, calmă, a Domnului Hristos. Chiar și în mintea acelei mulțimi înrăite s-a ridicat întrebarea: „Trebuie, oare, ca acest Om cu o înfățișare dumnezeiască să fie condamnat ca un criminal?”

Marele preot s-a ridicat de pe scaunul său de judecată cu fața schimonosită de patimă, vocea și comportamentul său arătând în mod clar că, dacă ar fi stat în puterea sa, L-ar fi doborât la pământ pe Arestat. „Nu răspunzi nimic?” a exclamat el. „Ce mărturisesc aceștia împotriva Ta?” Isus Și-a păstrat pacea... În cele din urmă, Caiafa, ridicând brațul drept spre ceruri, s-a adresat Domnului Isus ca și

când ar fi fost rostit un jurământ solemn: „Te jur, pe Dumnezeul cel viu, să ne spui dacă ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu!”... La acest apel, Domnul Hristos nu mai putea rămâne tăcut. Este un timp când trebuie să taci și unul când trebuie să vorbești. Toate urechile erau foarte atente ca să asculte și toți ochii erau ațintiți asupra feței Sale, atunci când El a răspuns: „Da ... sunt”. O lumină cerească părea că luminează înfățișarea Sa palidă, atunci când a adăugat: „Ba mai mult, vă spun că de acum încolo veți vedea pe Fiul omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu și venind pe norii cerului.” (Matei 26:64).

Toma, necredinciosul

După învierea Domnului Isus Toma, zis Geamăn, unul din cei doisprezece, nu era cu ei când a venit Isus. Ceilalți ucenici i-au zis deci: „Am văzut pe Domnul!” Dar el le-a răspuns: „Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede”. (Ioan 20:24-25).

Câțiva ucenici făcură din cunoscuta odaie de sus locuința lor pentru un timp și seara toți se întâlneau acolo, în afară de Toma. Într-o seară, Toma s-a hotărât să meargă și el acolo, pentru a se întâlni cu ceilalți. În ciuda necredinței lui, avea o slabă nădejde că vestea cea bună era adevărată. În timp ce ucenicii luau masa de seară, vorbeau despre dovezile pe care Hristos li le dăduse din profeție. „Pe când erau ușile încuiate, a venit Isus, a stătut în mijloc și le-a zis ‘Pace vouă!’” Întorcându-Se către Toma, i-a zis: „Adu-ți degetul încoace și uită-te la mâinile Mele; și adu-ți mâna și pune-o în coasta Mea; și nu fi necredincios,

ci credincios”. Cuvintele acestea dovedeau că El cunoștea gândurile și cuvintele lui Toma. Ucenicul îndoielnic știa că niciunul dintre prietenii săi nu Îl văzuse pe Isus timp de o săptămână. Ei n-ar fi putut să-I spună despre necredința lui Toma. Recunosc în Cel care stătea în fața sa pe Domnul său. Nu-i mai trebuiau alte dovezi. Inima îi tresălta de bucurie și se aruncă la picioarele lui Isus, strigând: „Domnul meu și Dumnezeul meu”.

Isus a primit recunoașterea lui, dar cu duioșie a musturat necredința lui: „Tomo, pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut și au crezut”. Credința lui Toma ar fi fost mult mai plăcută Domnului, dacă el ar fi fost gata să creadă bazându-se pe mărturisirea fraților lui. Dacă în zilele noastre lumea ar urma pilda lui Toma, nimănui credința aceasta nu i-ar fi spre mântuire, deoarece toți cei care Îl primesc pe Hristos trebuie să facă lucrul acesta pe temeiul mărturisirii altora.

Credința care aduce roade

Ucenicii puteau vorbi cu cele mai convingătoare cuvinte pentru că ei aveau dovada palpabilă despre ceea ce au văzut cu ochii lor.

„Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre cu privire la Cuvântul vieții “ (1 Ioan 1:1)

„Căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit.” (Faptele Apostolilor 4:20)

Aceste exemple arată diverse forme de credință: perseverentă, smerită, colectivă sau individuală, toate fiind răsplătite de Isus prin minuni și binecuvântări.

Concluzie

Credința palpabilă nu este doar o ancoră spirituală, ci și o realitate manifestată în viața celor care aleg să trăiască cu încredere în Dumnezeu. Exemplele biblice, precum și experiențele personale ale credincioșilor, rămân dovezi ale acestei legături dintre văzut și nevăzut, dintre credință și rezultate concrete.

*„Când au văzut ei îndrăzneala lui Petru și a lui Ioan, s-au mirat, întrucât știau că erau oameni necărturari și de rând; și au priceput că fuseseră cu Isus.”
(Faptele apostolilor 4:13)*

Credință până la moarte

Sara Vișan - Conferința Muntenia

„Fii credincios până la moarte și îți voi da cununa vieții”. (Apocalipsa 2:10)

Ca moștenitori ai Canaanului ceresc, suntem chemați la staționare profundă și credință neclinită în Dumnezeu, depășind încercările și dificultățile vieții. Hristos ne întărește prin promisiunea Sa sfântă a veșniciei, oferită celor care rămân fideli până la sfârșit – o încurajare esențială în lupta spirituală care, fără îndoială, caracterizează viața creștinului.

Să nu uităm că viața pământească ne-a fost oferită doar ca pregătire pentru veșnicie. Viața pe care credem că o deținem ar trebui dedicată în întregime lui Hristos, fiind imperativă o conexiune constantă cu El. Hristos este calea spre sursa vieții, generatorul care pulsează în adâncul inimilor noastre.

Suntem creați desăvârșiți, însă a exista și a trăi sunt două lucruri diferite. Sufletul nostru este modelat de nevoia de acel „Ceva” suprem. Când suntem deconectați de la Sursa Infinitului și a Adevărului, devenim corpuri pustii, târându-ne printr-o lume deșartă. Numai prin stăruință continuă în rugăciune și studiul îndeaproape a cuvântului lui Dumnezeu putem să menținem vie conexiunea cu cerul și să ne întărim credința.

1. Încercarea credinței lui Avraam

„Domnul zisese lui Avram: „Jeși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta.” (Geneza 12:1)

Avraam a fost chemat de Dumnezeu să părăsească țara sa, familia și tot ce avea, pentru a merge într-o țară necunoscută, bazându-se doar pe făgăduința divină. Acest act a demonstrat încrederea sa totală în cuvântul lui Dumnezeu, chiar dacă nu avea detalii despre locul unde avea să se stabilească și a urmat calea așternută în față de către Dumnezeu. Relația lui Avraam cu Dumnezeu a fost menținută prin viața sa de rugăciune continuă, având o comuniune neîntreruptă cu Creatorul său.

Acest episod poate fi asociat cu chemarea creștinilor de a-și lăsa deoparte dorințele egoiste și siguranțele lumești, pentru a îmbrățișa voia lui Dumnezeu, chiar dacă aceasta implică suferință, incertitudine sau sacrificii. „Fii credincios până la moarte” devine astfel o chemare la o viață de ascultare continuă și neîntreruptă.

„În ascultarea credinței, Avraam părăsise țara sa natală — se depărtase de mormintele părinților săi și de casa rudelor

sale. El peregrynase ca un străin în țara moștenirii sale. El așteptase mult nașterea moștenitorului făgăduit. La porunca lui Dumnezeu, îl alungase pe fiul său Ismael, iar acum, când copilul așa de mult dorit ajunsese la vârsta de bărbat și patriarhul părea că ajunsese să întrezărească roadele nădejzii sale, îi stătea înaintea o încercare mai mare decât toate celelalte de mai înainte.” - *Patriarhi și profeți*, cap. 13.

Dumnezeu l-a trecut până acum pe Avraam prin focul încercării ca să-i modeleze și să-i șlefuiască caracterul. În continuare, patriarhul numit „prietenul lui Dumnezeu” avea să fie pus în fața celui mai greu test de până acum: să renunțe la fiul său iubit, promisiunea neprețuită a lui Dumnezeu adusă la împlinire în anii grei ai bătrâneții.

„Porunca a fost rostită în cuvinte care trebuie să fi chinuit îngrozitor inima tatălui: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac ... și adu-l arde de tot”. (Geneza 22:2). Isaac era lumina căminului său, mângâierea bătrâneților sale și, mai presus de toate, moștenitorul binecuvântărilor promise. Pierderea unui astfel de fiu, din cauza vreunui accident sau a unei boli, i-ar fi sfâșiat inima acestui tată iubitor, ar fi încovoiat de durere capul său albit; dar lui i se dădu-

se porunca să verse sângele fiului său cu propriile mâini. Lucrul acesta i se părea îngrozitor și imposibil de îndeplinit.” - *Patriarhi și profeți*, cap. 13.

Probabil cea mai mare încercare a credinței lui Avraam a fost porunca de a-l jertfi pe fiul său Isaac. Aceasta nu era doar o poruncă greu de înțeles, dar părea să contrazică însăși făgăduința lui Dumnezeu, conform căreia prin Isaac urma să vină o mare națiune. Cum putea Avraam să-și înțeleagă acum Stăpânul căruia I-a slujit o viață? Cu toate acestea, Avraam a ascultat fără să pună la îndoială, demonstrând o iubire și o supunere desăvârșită în puterea și dreptatea lui Dumnezeu. El a fost gata să împlinească porunca până în ultimul moment, fiind convins că Dumnezeu ar putea chiar să-l readucă la viață pe Isaac. Patriarhul lui Dumnezeu s-a lăsat condus pe brațul atotputernic fără să cârtească.

„Nici chiar acum el nu murmură împotriva lui Dumnezeu, ci își îmbărbătă sufletul, cugetând la dovezile bunătății și credincioșiei lui Dumnezeu.” - *Patriarhi și profeți*, cap. 13.

2. Ancorarea profundă a lui Iosif în Dumnezeu

Întreaga viață a lui Iosif este o mărturie a modului în care credința în Dumnezeu poate transforma suferința în binecuvântare, păstrarea principiilor în mijlocul tentației și adversității fiind cheia unui destin divin.

Vândut ca sclav de frații săi, a trecut de la poziția de fiu iubit la o existență de exil care era echivalentă morții. În această situație de disperare, el și-a îndreptat inima spre Dumnezeul părinților săi. Această hotărâre de a-L sluji pe Dumnezeu cu loialitate a fost punctul de cotitură al vieții sale.

În loc să se lase învins de amărăciune, Iosif a ales să înfrunte provocările cu curaj și încredere în providența divină.

„Sufletul său a tresăltat când a luat hotărârea supremă de a se dovedi credincios față de Dumnezeu — în toate împrejurările să se comporte așa cum se cuvine unui supus al Împăratului cerului. El avea să-I slujească lui Dumnezeu cu o inimă neîmpărțită; el avea să dea piept cu încercările și să îndeplinească cu credincioșie orice îndatorire.” - *Patriarhi și profeți*, cap. 20.

„Sosind în Egipt, Iosif a fost vândut lui Potifar, mai marele gărzilor împăratului, în a cărui slujbă a rămas zece ani. Aici el a fost expus unor ispite de un caracter cu totul ieșit din comun. Se afla aici în mijlocul idolatriei. Închinarea la zei era însoțită de întreaga pompă împărătească, susținută de bogăția și cultura celei mai civilizate națiuni din vremea aceea. Cu toate acestea, Iosif și-a păstrat simplitatea și credincioșia sa față de Dumnezeu. Pretutindenii în jurul său erau privilegiștii și chemările viciului, dar el era ca unul care nu auzea și nu vedea nimic. El nu îngăduia ca gândurile lui să zăbovească asupra subiectelor interzise. Dorința de a câștiga bunăvoința egiptenilor nu l-a putut determina să renunțe la principiile lui.” - *Patriarhi și profeți*, cap. 20

Credincioșia lui Iosif nu este condiționată de ispitele care îi ies în cale. El luase o decizie de consacrare deplină în Dumnezeu și rămâne statornic în ea:

„Iată că stăpânul meu nu-și mai îngrijește de nimic din ce este în casă și mi-a dat pe mână tot ce are. El nu este mai mare decât mine în casa aceasta și nu mi-a oprit nimic, în afară de tine, pentru că ești nevasta lui. Cum aș putea să fac un rău atât de mare și

să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” (Geneza 39:8-9)

Această loialitate nu l-a scutit de suferință; în urma refuzului său, soția lui Potifar îl acuză pe nedrept, iar Iosif este aruncat în închisoare pentru o lungă perioadă de timp. După treisprezece ani în care a rămas fidel chemării lui Dumnezeu, deși nu înțelegea scopul durerilor prin care trecea, Iosif este numit de Faraon în a doua cea mai înaltă funcție din Egipt, ca urmare a interpretării viselor care îl frământau pe conducător. Dar chiar și acum, Iosif își recunoaște dependența de Dumnezeu în fața lui Faraon, spunând: „Nu eu! Dumnezeu este Acela care va da un răspuns prielnic lui Faraon.” (Geneza 41:16).

Credința lui Iosif ne învață că Dumnezeu lucrează în mijlocul încercărilor pentru a forma caracterul și a împlini planuri mărețe. El a fost un far al luminii divine într-un context întunecat, iar prosperitatea sa a fost un rezultat al binecuvântării divine împletită cu eforturile și credincioșia sa. Oricare ar fi situația, fie în sclavie, în ispită, în închisoare sau în poziții de putere, adevărata credință rămâne neclintită, transformând viața celui care o poartă și a celor din jurul său.

3. Suferința lui Iov

Viața omului este adesea o călătorie presărată cu încercări, dureri și momente de îndoială. În mijlocul acestor furtuni, povestea lui Iov rămâne un simbol al credinței neclintite și al loialității față de Dumnezeu, chiar și în cele mai grele suferințe. Prin suferința sa, Iov ne arată că adevărata credință nu depinde de circumstanțele vieții, ci de o relație profundă și autentică cu Creatorul.

Cartea lui Iov ne prezintă un om drept și neprihănit, binecuvântat cu o familie numeroasă, bogății și o viață împlinită. Însă, într-o zi, Iov ajunge să piardă totul. În ce strâmtorare se afla acum slujitorul fidel al lui Dumnezeu! Nevasta lui îl îndemna să-L blesteme pe Dumnezeu, apoi să moară. În toate acestea Iov n-a păcătuit deloc cu buzele lui și rostește cu credință: „Gol am ieșit din pântecele mamei mele și gol mă voi întoarce. Domnul a dat și Domnul a luat. Binecuvântat fie Numele Domnului!” (Iov 1:21)

Iov nu s-a confruntat numai cu durerea apăsătoare a pierderii copiilor săi și a bolii care îl secau de puteri, dar trebuia să îndure tăcerea lui Dumnezeu și calomniile constante ale prietenilor lui. Aceștia susțineau că suferința sa era rezultatul păcatului, însă Iov știa că viața lui era una dreaptă. Totuși, în suferința sa, Iov continuă să afirme: „Chiar dacă mă va ucide, tot voi nădăjdui în El” (Iov 13:15)

În momentul în care ți se pare că și cerul s-a închis și nu îți ascultă strigătul de durere, în momentul în care ai pierdut averea, casa, copiii, sănătatea, este oare posibil să rămâi statornic în credință? Iov s-a agățat cu

toate puterile rămase de Dumnezeu. Așa că, privește în continuare către cer. Dumnezeu nu te-a părăsit. Cum ar putea? Ești creația Lui deosebită pentru care Și-a dat pe singurul Fiu. Nu te lăsa descurajat și rostește cuvintele lui Iov:

„Dar știi că Răscumpărătorul meu este viu și că Se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu. Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei Îl vor vedea, și nu ai altuia. Sufletul meu tânjește de dorul acesta înăuntrul meu.” (Iov 19: 25-27)

4. O lumină în întuneric

„Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine: toiagul și nuiaua Ta mă mângâie.” (Psalmii 23:4)

„În mijlocul întunericului care se lăsase pe pământ, în timpul îndelungatei perioade de supremație papală, lumina adevărului n-a putut fi stinsă cu totul. În fiecare veac au existat martori pentru Dumnezeu, bărbați care au cultivat credința în Hristos ca singurul Mijlocitor între Dumnezeu și om, care au socotit Biblia ca fiind

singura regulă de viață și care au sfințit Sabatul adevărat. Cât de mult datorează lumea acestor bărbați, posteritatea nu va ști niciodată. Au fost marcați ca eretici, motivele lor au fost criticate, caracterele lor au fost calomniate, scrierile lor au fost interzise, denaturate sau mutilate. Cu toate acestea ei au stat hotărâți și, de la un veac la altul, au păstrat credința în curăția ei ca o moștenire sfântă pentru generațiile ce urmau să vină.”

- *Tragedia veacurilor*, cap. 4.

Valdenzii au fost martori neclintiți ai adevărului. Ei au păstrat Cuvântul lui Dumnezeu și au rezistat corupției Romei, considerând Biblia singura regulă de viață. În fața amenințărilor, a torturilor și a cruciadelor împotriva lor, acești oameni credincioși au continuat să proclame adevărul Evangheliei. „Chiar dacă erau spintecați de lăncile ducilor de Savoia și arși pe rugurile Romei, ei au stat neabătuți pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru onoarea Sa.” - *Idem*.

Credința autentică nu este o simplă acceptare intelectuală a unui set de doctrine. Este o legătură profundă între om și Creator, bazată pe încredere neclintită, ascultare de voința divină și iubire. În fața adversității, credința veritabilă devine vizibilă prin curajul de a merge înainte, chiar și atunci când moartea pare inevitabilă, așa cum spune și apostolul Pavel: „fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui!” (Evrei 11:6)

Ce îi determină pe oameni să își dea viața pentru credință? Un răspuns fundamental este necesitatea legăturii dintre Creator și creație, care întărește credința. Valdenzii privesc viața veșnică oferită prin Hristos ca

„Dar știi că Răscumpărătorul meu este viu și că Se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu. Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei Îl vor vedea, și nu ai altuia. Sufletul meu tânjește de dorul acesta înăuntrul meu.” (Iov 19: 25-27)

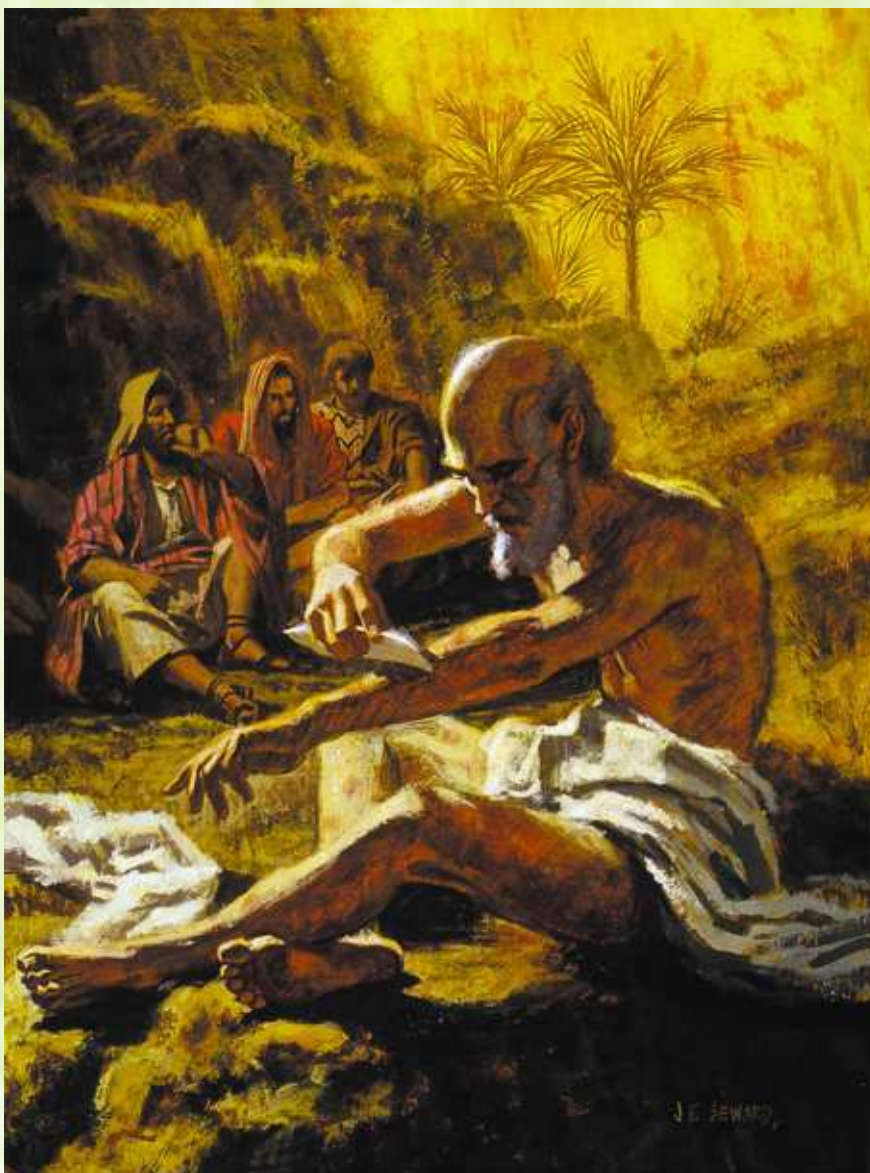
pe o realitate mult mai prețioasă decât viața pământească. Ei considerau Scriptura ca fiind fundamentul existenței lor. Inchiziția, cruciadele și campaniile violente împotriva lor, care au fost folosite pentru a-i forța să renunțe la Scriptură și să se supună autorității papale, nu au fost de ajuns să îi separe de dragostea lor față de adevăr.

Acești misionari „își aduceau la îndeplinire lucrarea sub pretextul unei chemări pământești”, răspândind adevărul cu riscul vieții lor. Rezultatele muncii lor tăcute și răbdătoare se vor vedea pe deplin doar la judecata finală.

- *Tragedia veacurilor*, cap. 4.

În Țările de Jos, unde Reforma a câștigat teren, „citirea Bibliei, predicarea sau chiar a vorbi despre ea însemna culpabilitate gravă și moarte pe rug”. Martirii au suferit cu o credință neclintită. „Tinerele intrau de vii în mormânt, ca și când ar fi intrat în camera odihnei pentru noapte; sau mergeau pe eșafod și pe rug îmbrăcate în cele mai bune veșminte, ca și cum ar fi mers la căsătorie” - *Tragedia veacurilor*, cap. 13.

Ce experiență înălțătoare poate fi aceasta! Să știi că, la sfârșit, în momentul în care închizi ochii, Isus Hristos te va întâmpina cu brațele deschise și îți va spune: „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău.” (Matei 21: 25). Nici măcar flacăra care îți mistuie trupul nu poate opri inima ta să înalțe, plină de fericire, imnul dragostei către Cel care te așteaptă să vii acasă. Să nu zăbovim pe drumul anevoios al vieții. Haideți acasă!

Concluzie

Suntem noi oare dispuși să ne sacrificăm confortul, bunurile sau chiar viața pentru a rămâne fideli credinței în Dumnezeu? Fiecare pas pe calea credinței este un răspuns la chemarea lui Hristos, care ne asigură că „cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit” (Matei 24:13). Prin ascultare, supunere și iubire față de Dumnezeu, sufletul nostru rămâne conectat la sursa vieții veșnice.

Biserica Laodiceea are nevoie acum, mai mult ca oricând, de întărirea credinței în Salvatorul ei. Avem nevoie de aurul curățit prin foc pentru a ne îmbogăți credința, de hainele albe ale lui Hristos să nu mai trăim în păcatul nostru și de doctoria pentru ochi, ca să putem alege înțelept calea dreaptă și sfântă. Numai atunci, vom fi deplini în Hristos și vom putea rosti victorioși cuvintele: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința.” (2 Timotei 4:7).

Crede în tine!?

Denis Pălan - Conferința Oltenia

O societate a credințelor

Este foarte probabil ca atunci când ai citit titlul acestei lecții, primul gând care ți-a venit în minte să fi fost: „Este o greșală!”, deoarece principiile bisericii din care faci parte și a crezului pe care aceasta îl susține au o teorie diametral opusă. Aș dori, însă, să provoc fiecare tânăr care ascultă sau citește acest articol la o introspecție sinceră prin următoarea întrebare: „Oare este chiar așa?” Deși probabil că majoritatea dintre noi suntem născuți și crescuți în acest mediu religios, societatea în care trăim ne dă toate argumentele pentru a înceta să mai citim sau să mai credem Biblia, o carte scrisă în urmă cu aproximativ 2000 de ani.

În prezent există mii de cărți de „dezvoltare personală”, cărți care ne învață cum să găsim potențialul maxim aflat în adâncul ființei fiecăruia dintre noi, potențial care ne poate duce viața la un alt nivel din toate punctele de vedere... Și nu se oprește totul aici. Ca tineri, prin intermediul mass-mediei, suntem fascinați de viețile unor oameni care au atins un succes răsunător în societate și investim toate capacitățile și resursele ca să înțelegem ideile pe care aceștia le expun, ajungând în cele din urmă să ne dorim

o viață precum a lor. În cadrul unui Podcast, fiind întrebat care este cel mai bun sfat pe care l-a primit vreodată, renumitul actor, Arnold Schwarzenegger, considerat pe scară largă „cel mai mare culturist al tuturor timpurilor” cu șapte medalii „Mr. Olympia” a răspuns: „Crede în tine!”

Însă Dumnezeu, în marea Sa înțelepciune ne-a descoperit cu mult înainte perioada de timp în care ne aflăm și ne descrie lămurit pericolele care asaltează în mod special tinerii și prin intermediul Cuvântului Său ne învață cum să trăim în aceste vremuri. În 1 Timotei 4:1, 2, Scriptura spune: „Dar Duhul spune lămurit că în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se lipească de duri înșelătoare și de învățăturile dracilor, abătuți de fățarnicia unor oameni care vorbesc minciuni, însemnați cu fierul roșu în însuși cugetul lor”.

În Cuvântul lui Dumnezeu „credința” este definită ca fiind „o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd”, însă de multe ori privirea și atenția noastră este atrasă către sclipirile de o clipă ale acestei lumi. Așadar, perioada de timp în care ne aflăm este definitorie pentru destinul nostru veșnic, iar mo-

dul în care alegem să trăim în fiecare zi va determina succesul sau eșecul nostru veșnic. Stimăte cititor, cum alegi să definești credința în viața ta de zi cu zi? Cauți apa la izvoarele care seacă ale acestei lumi sau la Domnul Isus - Izvorul vieții?

Prin urmare, în experiența cotidiană a ultimei generații, când suntem asaltați pe atâtea căi prin care ne este redat tabloul unei „vieți de succes”, ajungând să nu mai facem diferența între adevăr și minciună, respectiv bine și rău, care este drumul pe care alegi să mergi? „Așa vorbește Domnul: „Stați în drumuri uitați-vă și întrebați care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună: umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre!” Dumnezeu, prin mila și harul Său infinit, îndeamnă orice om să meargă pe calea credinței adevărate, care se găsește doar în Sfânta Scriptură, locul în care este descoperit Planul de mântuire pentru o lume pierdută în prăpastia păcatului.

Portrete de credință

Chiar dacă știința lumii în care trăim atinge cote alarmante, ajungând chiar să-și propună ca omul să colonizeze alte planete din Sistemul Solar, credința vie în Dumnezeu are aceeași strălucire ca atunci când a fost întemeiată.

În capitolul 3 al cărții profetului Daniel este ilustrat unul din cele mai proeminente portrete de credință.

„Împăratul Nebucadnețar a făcut un chip de aur, înalt de șazeci de coți și lat de șase coți. L-a ridicat în valea Dura, în ținutul Babilonului”. (Daniel 3:1). Istoria sfântă ne atenționează cu privire la faptul că locul în care se petrece această acțiune era centrul Babilonului, cea mai puternică națiune dinaintea erei noastre Așadar, în urma unei campanii de cucerire uluitoare, Nebucadnețar cel mai însemnat conducător al împărăției simbolizată prin „Copacul cel Mare” a decis să creeze un edificiu prin care orice națiune se recunoască autoritatea puterii sale. „Uitând providențele remarcabile legate de visul cu chipul cel mare, uitând de asemenea că Dumnezeului lui Israel, prin slujitorul său Daniel, îi lămurise semnificațiile chipului”, pana Inspirată afirmă

că „atât împăratul cât și sftnicii lui, s-au hotărât ca pe orice cale să înalțe Babilonul pe cea mai înaltă treaptă, făcându-l vrednic de supunerea universală.”

Finalizarea „chipului de aur” este urmată de porunca înfricoșătoare a împăratului: „În clipa când veți auzi sunetul trâmbiței, cavalerului, chitarei, alăutei, psaltirii, cimpoiului și a tot felul de instrumente de muzică să vă aruncați cu fața la pământ și să vă închinați chipul de aur pe care l-a înălțat împăratul Nebucadnețar.” (Daniel 3:5). „În ziua aceea memorabilă puterile întunericului păreau că au câștigat o biruință categorică”, iar intenția acestei acțiuni era ca „închinarea la chipul de aur să devină o putere legată permanent de formele de idolatrie instituite și recunoscute ca religie de stat a țării.”

Porunca împăratului mândru, descrisă în visul primit ca fiind „capul de aur” al întregului pământ, a fost urmată de o consecință cruntă: „Oricine nu se va arunca cu fața la pământ

și nu se va închina va fi aruncat chiar în clipa aceea în mijlocul unui cuptor aprins.” (Daniel 3:6). Din aceste detalii putem observa puterea universală a împăratului Nebucadnețar și a imperiului său, care părea că va dăinui veșnic.

Prin urmare, când libertatea de alegere a fiecăruia era înfrântă, fiind pusă în joc însăși viața, „în clipa când au auzit toate popoarele sunetul trâmbiței”, Scriptura evidențiază că: „toate popoarele, neamurile, oamenii de toate limbile s-au aruncat cu fața la pământ și s-au închinat chipului de aur pe care-l înălțase împăratul Nebucadnețar.”

Însă, în mijlocul mulțimii care avea genunchiul plecat înaintea chipului păgân, s-au găsit trei robi evrei, care fuseseră aduși de împărat în timpul campaniilor sale de cucerire pentru a-i sluji la curtea împărătească. Aceștia s-au hotărât categoric să nu necinstească în felul acesta pe Dumnezeul cerului. „Ei consi-

derau că Dumnezeu lor era Împăratul împăraților și Domnul domnilor” și au decis ca, indiferent de prețul pe care trebuie să-l plătească, să nu-și plece „genunchiul niciunei alte ființe“

În clipa când împăratul a fost informat despre hotărârea fermă a celor trei, care din privința statutului, nu aveau niciun drept să protesteze, s-a „mâniat și plin de urgie, a dat porunca să aducă pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego”. Într-un act de apreciere pentru slujba pe care o aveau la curtea palatului, împăratul a încercat să îi conștientizeze de gravitatea urmărilor acestei alegeri. „Acum fiți gata și, în clipa când veți auzi sunetul trâmbiței, cavalului, chitarei, alăutei, psaltirii, cimpoiului și a tot felul de instrumente, să vă aruncați cu fața la pământ și să vă închinați chipului pe care l-am făcut.” (Daniel 3:15).

Avertismentul împăratului era urmat de consecința aspră ca urmare a nerespectării „dacă nu vă veți închina lui, veți fi aruncați pe dată în mijlocul unui cuptor aprins! Și care este dumnezeul acela care vă va scăpa din mâna mea?” (Daniel 3:15). Contrar oricărei rațiuni omenești, Șadrac, Meșac și Abed-Nego au răspuns

împăratului: „Iată, Dumnezeu nostru căruia Îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins și ne va scoate din mâna ta, împărate. Și chiar dacă nu ne va scoate, să știi împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi și nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai înălțat.” (Daniel 3:17-18).

„Când cei trei evrei stăteau înaintea împăratului, el era convins că ei posedă ceva pe care ceilalți înțelepți din împărăția lui nu-l posedă.” „Ei fuseseră credincioși în îndeplinirea oricărei datorii.”

În calitate de reprezentanți ai unui popor care fusese distrus de opresiunea babiloniană, ei învățaseră din istoria părinților lor că neascultarea de Dumnezeu este urmată de dezonoare, dezastru și moarte și că frica de Domnul este începutul înțelepciunii, temelia oricărei prosperități adevărate. – *Profeți și regi*, p. 507.

„Mânia împăratului nu cunoștea margini”. Nebucadnețar s-a umplut de mânie și și-a schimbat fața întorcându-și privirile împotriva lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego”, reprezentanții unui popor disprețuit.” Apoi a poruncit unuia din cei mai voynici ostași din oștirea lui să-i lege pe Șadrac, Meșac și Abed-

Nego și să-i arunce în cuptorul aprins”. Pentru a fi convins că nu vor încerca să scape, împăratul a poruncit să fie „legați cu izmenele, cămășile mantalele și celelalte haine ale lor”.

Însă conducătorul Universului nu a uitat de slujitorii Săi în ceasul încercării, când pare că posibilitățile omenești au ajuns la capăt, iar credința lor urma să fie supusă sub pecetea disprețului și al umilinței. „Când martorii Lui au fost aruncați în cuptorul aprins, Mântuitorul li S-a descoperit în persoană și împreună, mergeau prin mijlocul focului. În prezența Domnului căldurii și al frigului flăcările și-au pierdut puterea mistuitoare.

„Prin eliberarea slujitorilor Săi credincioși, Domnul a declarat ca El este de partea celor oprimați și mustră toate puterile pământești care se răzvrătesc împotriva autorității Cerului. Cei trei tineri evrei au mărturisit, în fața întregului popor al Babilonului, credința lor în Acela căruia I se închinau. Ei s-au încrezut în Dumnezeu. În ceasul încercării lor, și-au adus aminte de făgăduința: „Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine și râurile nu te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde și flacăra nu te va aprinde.” (Isaia 43:2). Într-un mod minunat credința lor în Cuvântul ce viu a fost onorată înaintea tuturor.

Prin lecția credinței oferită de cei trei tineri, Dumnezeu promite că va călăuzi fiecare om care alege să rămână lângă Cuvântul vieții, indiferent de influența societății și de amenințările aduse din partea marilor puteri guvernatoare pe Pământ.

„Pentru inima credincioasă, poruncile oamenilor păcătoși se vor prăbuși fără însemnăta-

te în fața Cuvântului veșnicului Dumnezeu. Adevărul va fi ascultat chiar dacă urmarea este închisoarea, exilul sau moartea.”

Spiritul profetic ne asigură că, asemenea minunii exercitate în experiența celor trei tineri din cuptorul de foc, Mântuitorul va salva și copiii Săi care vor fi încercați aprig în bătălia ultimelor zile. „Acela care a umblat cu demnitatea iudei în cuptorul încins, va fi cu urmașii Săi oriunde se vor afla. Prezența Lui dăinuitoare îi va mângâia și-i va susține. În timpul de strâmtorare, o strâmtorare care nu a mai fost de când există națiunile, cei aleși ai Săi vor sta neclintiți”.

După aceste întâmplări, împăratul a declarat: „Iată acum porunca pe care o dau: Orice om din orice popor, neam sau limbă ar fi, care va vorbi rău de Dumnezeu lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego va fi făcut bucăți și casa lui va fi prefăcută într-un morman de murdării, pentru că nu este niciun alt dumnezeu care să poată izbăvi ca El.” (Daniel 3:29).

Hristos, temelia credinței noastre

Punctul central al Sfinței Scripturi este Domnul Isus Hristos, Răscumpărătorul ființei umane sortită la moarte veșnică din pricina păcatului.

Astfel cel mai glorios și mai măreț plan elaborat vreodată este Planul de Mântuire. După ce Adam și Eva, primii noștri părinți au căzut în păcat, încălcând singura condiție a viețuirii lor în Grădina Edenului, au nerespectat în mod direct Legea lui Dumnezeu, după care este guvernat întregul Univers. Consecința nerespectării Legii lui Dumnezeu era clară și neschimbătoare: „Dar, despre rodul pomului din mijlocul grădinii,

Dumnezeu a zis: ‘Să nu mâncați din el și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți.’ (Geneza 3:3).

Prin termenul „moarte”, în acest context, Dumnezeu arăta către o pierdere ireversibilă a vieții veșnice.

În urma acestor evenimente, din milă și iubire infinită, Dumnezeu a pus în aplicare Planul de Mântuire, pentru a fi restabilită legătura directă dintre om și Creatorul său. Și după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului „pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3:14, 15).

„Trebuie să privim la crucea de pe Golgota, pe care stă Mântuitorul muribund. Interesele noastre veșnice cer să dovedim credința în Hristos”. Prin urmare, esența succesului nostru, este exercitarea unei credințe vii în Domnul Hristos, singura cale prin care putem reveni la scopul pentru care am fost creați. Cuvântul inspirației afirmă: „Nu e de ajuns să credem despre Hristos, trebuie să credem în El. Singura credință care ne va fi de folos este aceea care-L are pe El ca mântuitor personal, care-și însușește meritele Lui.

Domnul Isus declară: „Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii mei. Veți cunoaște Adevărul, și adevărul vă va face slobozi.” (Ioan 8:31, 32).

În ultimele momente, când Se afla pe cruce, Inspirația relatează că Răscumpărătorul nostru „a fost atent să audă vreo expresie a credinței din partea ucenicilor Săi, dar a auzit numai cuvinte de jale. Noi trăgeam nădejde că El este Acela care îl va izbăvi pe Israel”. Impresionant este că unul dintre tâlhari, deși nesocotise poruncile lui Dumnezeu toată viața, ajungând să fie condamnat la moarte datorită faptelor sale, a ales ca în

acele momente cumplite să creadă în Domnul Hristos, ca singură cale prin care putea fi mântuit. El a zis: „Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre, dar Omul acesta n-a făcut niciun rău.” (Luca 23:41). Cât de mângâietoare a fost atunci pentru Mântuitorul exprimarea credinței și a iubirii din partea tâlharului muribund! Cuvântul inspirației declară: „Niodată nu au venit la urechea Mântuitorului cuvinte mai plăcute ca aceste mărturisiri de credință de pe buzele tâlharului muribund, în mijlocul defăimărilor și batjocurilor din partea gloatei.”

Prin răspunsul Domnului Isus adresat tâlharului este descrisă răsplata cerului oferită fiecărui om care crede: „Isus a răspuns: „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai.” (Luca 23:43). „Îngerii priveau cu uimire la iubirea nemărginită a Domnului Hristos, care, suferind cea mai groaznică agonie în corp și suflet, Se gândea numai la alții, încurajând sufletul pocăit să creadă.”

Concluzie

Dragi tineri, prin învățăturile care au fost enumerate din Cuvântul Sfânt, Dumnezeu vrea să ne ofere o nouă perspectivă asupra credinței noastre. Deși considerăm că perioada în care trăim este unică în istoria lumii, Dumnezeu este același, iar cuvântul Său este neschimbător.

Vă sfătuiesc ca în experiența vieții de zi cu zi să aveți în vedere următoarea încurajare pe care ne-o oferă Scriptura: „Preaiubiților, pe când căutam cu tot dinadinsul să vă scriu despre mântuirea noastră de obște, m-am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna.” (Iuda 1:3).

Crede și nu cerceta

Bogdan Pomană - Conferința Ardealul de Sud

Cunoscut luptător împotriva creștinismului, Celsus (sec. al II-lea) acuza pe adepții învățaturii Domnului Isus Hristos că promovează ignoranța, manipulând pe cei naivi; se presupune că sintagma „crede și nu cerceta” ar avea originea în ipotezele sale, prezentând creștinismul ca o religie promovată de indolență. Dar dincolo de cum ar părea creștinismul, adevărata însemnătate a sa nu poate fi nici pe departe o credință oarbă. Cercetarea este un punct cheie în înțelegerea misiunii pe care a avut-o Hristos pe pământ. „Tineri, dacă vreți să fiți puternici, dacă doriți să aveți integritatea și înțelepciunea lui Iosif sau Daniel, studiați Scripturile.” (5 M., p. 321). Dar chiar cercetând, multele denominațiuni din creștinism și-au format o doctrină care diferă de la una la alta. Astfel, se pune întrebarea: Pe ce se bazează cercetarea pe care o fac? Fiecare observăm că există o sumedenie de concluzii religioase. E de ajuns să cercezeți sau trebuie să ai un fundament obiectiv pe care să îți bazezi cercetarea? Imaginează-ți că măsoară un obiect cu ochiul, nu cu metrul. Va fi subiectivă măsurarea pe care ai făcut-o. Ea nu se bazează pe o unitate de măsură obiectivă. Așa stau lucrurile și pe plan religios. Pentru că nu se cunoaște fundamentul care trebuie să stea la baza credinței, se

formează anumite interpretări greșite ale Bibliei. Din dorința de a cerceta, oamenii pot ajunge la unele concluzii greșite despre Dumnezeu și despre ei înșiși, nu pentru că intenția lor este una rea, ci pentru că interpretează lucrurile sub lupa inimii înșelătoare pe care o avem fiecare dintre noi. (Ieremia 17:9). Din această cauză oamenii încearcă să cunoască, spre exemplu, ceea ce nu le este lăsat să cunoască. „Lucrurile ascunse sunt ale Domnului Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie, ca să împlinim toate cuvintele legii acesteia.” (Deuteronomul 29:29). Intrând într-o sferă pentru care nu poate avea o unitate de măsură, omul se pierde în teorii și doctrine înșelătoare. „Mulți încearcă să facă aprecieri cu privire la Creator și la lucrările Sale, folosindu-se de cunoștințele lor științifice imperfecte. Ei încearcă să determine natura, atribuțiile și prerogativele lui Dumnezeu și își permit să se lanseze în teorii speculative în privința Celui Nesfârșit. Cei care se angajează în acest domeniu de studiu pășesc pe un teren interzis. Cercetările lor nu vor oferi rezultate de valoare, ele putând fi întreprinse numai cu riscul pierderii sufletului.” (D.V., p. 427). Care este cauza? Cum ne putem

da seama când cercetarea se află sub un fundament greșit?

Fără cercetare, nu putem cunoaște adevărul, nu putem ajunge la convingeri. „Și noi am crezut și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, Sfântul lui Dumnezeu.” (Ioan 6:69). „Credința noastră trebuie să se întemeieze pe dovezi și nu pe demonstrații.” (C.H., p. 105). Dar cercetarea fără un fundament veșnic este în zadar. Cum putem avea cercetarea bazată pe adevăr?

În continuare, ne dorim să aplicăm la un nivel mai personal problema credinței și a cercetării.

Fiecare dintre noi, atunci când auzim sintagma „Crede și nu cerceta”, ne gândim la diferitele denominațiuni și religii care îmbrățișează o credință de suprafață, o doctrină fără fundament, lipsită de un conținut clar. Însă la un moment dat, ca rezultat al unor situații prin care m-a condus providența lui Dumnezeu, mi-am pus mai multe întrebări: Pe ce se bazează credința mea? Am o credință de tipul „crede și nu cerceta”? Știu care este conținutul credinței mele? Mă bazez eu pe ceva care rezistă și atunci când vin valurile încercării sau am o credință schimbătoare, trecătoare?

Atunci când Domnul Isus a fost pe pământ, a atras atenția

oamenilor, ca nu cumva credința lor să se bazeze pe ceva ireal. „Nu orișicine îmi zice < Doamne, Doamne!> va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.” (Matei 7:21). Acești oameni care invocă numele Domnului nu sunt nici pe departe ateii. Ei cred și știu că există un Dumnezeu, cunosc de asemenea Scripturile, declarându-se chiar lucrători ai Săi: „N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în numele Tău?” (Matei 7:22). Ce lipsește acestor oameni plini de râvnă? Care este înșelarea pe care nu au putut să o vadă, nici până la judecata cea de apoi, când Isus le va spune: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege” (Matei 7:23)? Consider că aceste cuvinte spuse de Domnul Isus ar trebui să ne facă să ne cercetăm serios, pentru că nu există o tragedie mai mare decât să-ți spună Hristos: „Niciodată nu te-am cunoscut.” Dorești să căutăm împreună cauza acestei decepții, dar și soluția pentru a o evita?

În același context, Domnul Isus continuă avertizarea Sa, explicând în profunzime problema credinței. „Pe orișicine aude aceste cuvinte ale Mele și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă.” (Matei 7:24). Dacă analizăm acest verset, observăm cum Hristos face o legătură între verbul „a auzi” și verbul „a face”. Dar pun o întrebare: E de ajuns să auzi? Mulți aud Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu are niciun efect în viața lor. De ce? Pentru că între acțiunea de a auzi și a face există o altă acțiune fără de care viața noastră spirituală nu

ar exista. „A crede” este ceea ce stă înaintea faptei și vine după auzire. („Credința vine în urma auzirii.” Romani 10:17). Dacă nu crezi, cuvântul lui Hristos nu va avea niciun efect, deoarece credința este „mâna care atinge infinitul”. Credința este actul prin care introducem în noi Cuvântul. A crede înseamnă a lua informația de la Dumnezeu. Dacă nu o iei, puterea din Cuvânt nu se va putea manifesta în viața ta. Ce s-ar fi întâmplat cu fiul aceluia slujbaş împărătesc dacă tatăl nu ar fi crezut cuvintele lui Hristos? „Slujbașul împărătesc I-a zis: „Doamne, vino până nu moare micuțul meu.” „Du-te”, i-a zis Isus, „fiul tău trăiește.” Și omul acela a crezut cuvintele pe care i le spusese Isus și a pornit la drum.” (Ioan 4:49, 50). Dacă tatăl nu credea ce i-a spus Hristos, copilul ar fi murit. Dar el s-a agățat cu credință de Cuvântul care conținea sănătate și speranță.

Putem compara actul credinței cu actul de a te alimenta pe plan fizic. Dumnezeu îți pune la dispoziție hrană îmbelșugată. Dar dacă tu nu o mănânci, vei putea fi vreodată sătul? Niciodată. Dacă așa stau lucrurile pe plan fizic, cu cât mai mult ar

trebui să cunoaștem felul cum ne alimentăm spiritual, acțiune despre care Hristos a zis că este mult mai importantă decât alimentarea fizică: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” (Matei 4:4). „Cuvântul lui Dumnezeu conține hrana divină care satură foamea după mâncarea spirituală.” – *Ev.*, p. 138.

Am ajuns la punctul în care înțelegem că fiecare dintre noi, fără excepție, are o nevoie primară, cu mult mai importantă decât hrana fizică. Fiecare om trăiește din informație. Așa am fost construiți de Dumnezeu. Duhul nostru este dependent în mod continuu de informație. Așa cum avem nevoie de oxigen, avem nevoie de informație. Însă de ce fel de informație avem nevoie? Când Adam a fost creat, i-a fost stabilit ca informația să și-o ia din Dumnezeu, din Cuvântul Său. Iar informația lui Dumnezeu înseamnă iubire. Iubirea pe care Adam o lua prin credință de la Creatorul Său era ca cea mai bună miere pentru duhul său. Sursa lui de informație era Dumnezeu și doar El. Dar după căderea în păcat, inima omului, înșelată fiind, L-a dat la o

parte pe Dumnezeu și a pus în locul Lui surse schimbătoare de informații, de la care nu poate să ia o hrană spirituală sănătoasă. Astfel, omul este mereu flămând, nemulțumit și disperat, deoarece din cauza înșelării din inimă, pâinea vieții îi rămâne necunoscută. El caută iubirea acolo unde nu este. Omul vrea ca cei din jurul lui să-i ofere dragoste, neștiind că și ceilalți se află în aceeași postură de a căuta iubire, fiind despărțiți de Izvorul ei.

Pentru că actul de a crede este un automatism (pentru fiecare persoană, indiferent dacă este ateu sau credincios) care nu poate fi oprit cât timp persoana trăiește, omul preia, prin credință, cuvintele oamenilor și acționează conform acestora. Dacă cineva ți se adresează cu un vocabular urât, te jignește sau te batjocorește, cuvintele acelea nu ar putea intra în tine dacă tu nu le-ai crede. Dar din cauză că ne punem încrederea în oameni, preluăm fără vreun filtru ceea ce ne spune cineva, acționând astfel împotriva noastră, autodistrugându-ne. Credem cuvintele oamenilor, fără să știm pe ce se bazează această credință. Dorește cineva să continue așa sau vreți mai degrabă să desco-

perim calea de a ne încrede doar în cuvintele lui Dumnezeu?

Aș vrea să ne întoarcem la cuvintele Domnului Isus și să ne punem întrebarea: „Pe ce bază cred un lucru sau nu îl cred? Hristos a spus că acela care aude și face, adică acela care crede, are „temelia zidită pe stâncă.” (Matei 7:25). Dar acela care aude și nu face, adică acela care nu crede, „și-a zidit casa pe nisip” (Matei 7:26). Dacă ai temelia pe stâncă, atunci când vin încercările credința ta nu va cădea. Dacă ne imaginăm construcția unei case, fără temelie casa nu ar sta în picioare. Putem compara acum, pe baza pildei lui Hristos, credința cu casa și fundamentul credinței cu temelia casei. Credința fără o temelie sigură este ca acea casă zidită pe nisip.

În felul cum Dumnezeu ne-a construit gândirea, înainte ca să credem ceva, măsurăm acea informație cu un metru spiritual, în care ne punem încrederea, reprezentând fundamentul a ceea ce voi crede sau nu. Astfel, mai importantă decât credința este încrederea pe care mi-o pun în fundația a ceea ce voi crede. Ce fundație avem noi? Cu ce metru spiritual măsurăm ceea ce bate la ușa inimii noastre?

La început, Adam avea fundația corectă: legea lui Dumnezeu – neschimbătoare, fără cusur, obiectivă. Chiar dacă nu era exprimată în cuvinte, legea lui Dumnezeu exista, pentru că tot universul o are la bază. Astfel, Adam se încredea fără rezerve în legea divină și în Autorul ei, pentru că în inima sa știa că Dumnezeu e creatorul lui, el fiind creația

Sa. Pentru că știa cine este el, Adam avea picioarele pe temelia neschimbătoare a legii iubirii. Știa că toate vin de la Dumnezeu și se duc la Dumnezeu. Recunoștea că este total dependent de iubirea divină pentru a-și putea împlini scopul. Creatorul său era în centrul vieții lui Adam. Dar taina nelegiuirii a pătruns fără explicație în gândirea lui Adam și acum, dorind să se înalțe pe aceeași treaptă cu Dumnezeu, și-a luat picioarele de pe fundația adevărată și s-a încrezut în vrăjmașul, punându-se pe sine însuși ca fundament. Cu această modalitate de a judeca lucrurile ne naștem cu toții. Ne punem pe noi înșine ca metru spiritual. Ne înălțăm deasupra celorlalți, având pretenții și așteptări nejustificate statutului nostru de ființă creată.

Având o credință greșită despre noi, vom avea o credință greșită despre lucrurile din exteriorul nostru. Felul cum interpretăm Biblia sau cuvintele oamenilor are la bază ce cred eu despre mine. Îmi cunosc limitele? Știu că sunt un copil al lui Dumnezeu sau mă încred în mine și în presupusa mea înțelepciune, bazându-mă pe cunoștințele personale, limbile vechi, gramatica, știința falsă și concluziile teologilor?

În cine s-a încrezut Petru atunci când a negat cuvintele Domnului Isus că-L va trăda? Pe ce s-a bazat credința aceea că el va putea sta în picioare? Petru s-a încrezut în sine, dar slavă Domnului că a fost revelată inima sa, ca să-și dea seama că a-ți baza credința pe ceva nesigur înseamnă moarte. „Chiar înainte de a-Și îndrepta pașii spre Grădina Ghetsimani, Isus le spusese ucenicilor Săi: „În noaptea aceasta, toți veți găsi

în Mine o pricină de poticnire” (Matei 26:31). Însă ei I-au dat cea mai categorică asigurare că vor merge cu El la închisoare și chiar la moarte. Iar sărmanul Petru, plin de încredere în sine, a adăugat: „Chiar dacă toți ar avea un prilej de poticnire, eu nu voi avea” (Marcu 14:27:29). Dar ucenicii se încredeau în ei înșiși. Ei n-au privit, așa cum Domnul Hristos îi sfătuisese să facă, spre ajutorul Celui Atotputernic.” (Dumnezeu cu noi, p. 103). După ce și-a dat seama cât de înșelată îi era inima, Petru s-a prins prin credință de Domnul, fără să mai vadă ceva bun în el. Astfel s-a împlinit rugăciunea Domnului Isus: „Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta.” (Luca 22:32). Despre ce credință vorbea Isus aici? Singura credință care va triumfa și de care trebuie să ne agățăm și noi în ultimele zile ale acestui pământ este că sunt un copil al lui Dumnezeu și indiferent care sunt situațiile prin care trec sau indiferent cât de păcătos sunt, vin la Tatăl meu, pentru că o altă opțiune nu am. Credința că sunt fiul Tatălui ceresc nu trebuie să o pierd nici dacă s-ar muta munții. Aceasta este credința care merge dincolo de lucrurile nevăzute, pentru că are la bază o fundație eternă, nepământeană, împotriva căreia nimeni nu poate lupta. În fața minunatului plan de mântuire și a răscumpărării oferite de viața lui Isus, nu putem decât să credem în Acela despre care stă scris că „Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile.” (Romani 11:36). Să ne mai încredem în noi având acest tablou în față?

Astăzi ne este pusă în față o alegere: Voi merge în continuare bazându-mă pe inima mea înșelătoare care mă conduce să

am o credință cu un conținut schimbător, uman, firesc, sau aleg să-mi schimb fundația cu una care va rezista momentului final de încercare a credinței mele?

Ca și concluzie, care este cercetarea sigură, care ne deschide comorile nepieritoare ale puterii Cuvântului lui Dumnezeu? Cercetarea inimii ne va conduce către cunoașterea profundă a ceea ce înseamnă înșelarea de sine, de care va trebui să ne lepădăm ca să putem avea o cercetare corectă a Scripturii. „Inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea. Cine poate s-o cunoască?” (Ieremia 17:9). Prin probleme și încercări, Dumnezeu scoate la iveală ceea ce este în inimă. Astfel, El ne ajută în procesul cercetării inimii. De asemenea, cercetarea caracterului divin fondată pe realitatea legii lui Dumnezeu, ne va conduce către descoperirea iubirii infinite.

„Aceia care, printr-o inteligență cunoaștere a Scripturilor, văd crucea așa cum trebuie, aceia care cred cu adevărat în Isus, au o temelie sigură pentru credința lor. Ei au credința aceea care lucrează prin iubire și curăță sufletul de toate nedesăvârșirile lui cultivate sau ereditare.” – 6 M., p. 238.

Dragi tineri, fac un apel la inimile voastre, să dați la o parte sursele false de informație care vă consumă viața și vă răpesc timpul prețios pentru pregătirea caracterului. Faceți din Cuvân-

mul Domnului bucuria și desfătarea spiritului vostru, bazați pe o fundație neschimbătoare.

„Iată, vin zile”, zice Domnul Dumnezeu, „când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foamete și sete după auzirea cuvintelor Domnului. Vor pribegi atunci de la o mare la alta, de la miazănoapte la răsărit, vor umbla istoviți încoace și încolo, ca să caute Cuvântul Domnului, și tot nu-l vor găsi. În ziua aceea, se vor topi de sete fetele frumoase și flăcăii.” (Amos 8:11-13). Doresc ca aceasta să nu fie experiența vreunui tânăr care citește această prelegere.

„Dragi tineri, dacă pașii voștri sunt conduși de Dumnezeu, nu trebuie să vă așteptați să aveți parte mereu de pace și prosperitate. Cărarea care conduce la ziua cea mare nu este cea mai ușoară și, din când în când, va părea întunecoasă și spinoasă. Dar aveți asigurarea că brațele neobosite și puternice ale lui Dumnezeu vă vor înconjura, protejându-vă de rău. El vrea de la voi să practicați credința în mod serios și să învățați să vă încredeți în El și atunci când este ceață, la fel ca într-o zi înșorită.” – S.P.T., p. 44.

„Și dracii cred...”

Silviu Stoian - Conferința Ardealul de Nord

Te-ai întrebat vreodată care este cel mai mare obiectiv pe care îl poți realiza, cel mai mare nivel pe care îl poți atinge? Care este cea mai mare dorință a ta? Lucrul care te face fericit? Ai căutat un scop care să îți dea motivația să te dezvolți la cea mai înaltă statură?

Cred că fiecare dintre noi ne frământăm deseori în fața alegerilor pe care le avem de făcut. Adesea, analizând la infinit posibilitățile, sfârșim prin a nu mai face nimic.

Aș dori să-ți aduc în atenție cea mai importantă alegere dintre toate, una care îți va schimba cu totul viața, o alegere pe termen lung. O decizie pe care nu o putem amâna, sperând că ne putem poziționa pe teren neutru. Ascultarea nu este opțională; fie că ne dăm seama sau nu, fiecare dintre noi ascultăm de cineva. Întrebarea este: de cine ascultăm?

Diavolul există, la fel și Dumnezeu, iar destinul nostru depinde de cel pe care alegem să-l urmăm. Fiecare decizie pe care o luăm fie ne apropie de Dumnezeu, fie ne îndepărtează de El.

Războiul spiritual și alegerea credinței

În ceruri s-a purtat un război: Mihail și îngerii Lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au

putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Acest conflict se continuă astăzi pe pământ, și prin ceea ce facem luăm partea binelui sau ne supunem voința spre rău. Diavolul, împreună cu lumea și firea noastră pământească, se împotrivesc eforturilor noastre de a asculta de Dumnezeu, de aceea, de nimic nu avem mai mare nevoie decât să ne întoarcem urechea spre El constant, să-L chemăm și să ne rugăm Lui.

„Nici o rătăcire primită de lumea creștină nu se ridică mai îndrăzneț împotriva autorității cerului, nici una nu este mai opusă dictatelor rațiunii, nici una nu este mai ucigătoare în consecințele ei decât învățătura modernă, care câștigă teren atât de repede, că Legea lui Dumnezeu nu mai este obligatorie pentru oameni. Fiecare popor își are legile lui, care cer respect și ascultare; nicio guvernare nu poate exista fără ele; dar se poate concepe ca Făcătorul cerurilor și al pământului să nu aibă nici o lege care să guverneze ființele pe care le-a creat?” - *TV*, p. 584.

Putem oare neglija dorința lui Dumnezeu exprimată prin cuvântul Său și să ne așteptăm la rezultate bune? El dorește să ne modeleze caracterul spre desăvârșirea noastră, să trăim o viață cu sens și să fim fericiți. Dar aceasta nu se poate lăsând lucruri-

le la voia întâmplării, purtați fiind în direcția majorității sau având ca standard satisfacția plăcerilor de o clipă. A avea sentimentul unei vieți cu sens și semnificație oferă satisfacție și fericire, iar pentru aceasta este nevoie să ai definit un set de valori după care să te ghidezi. Ce altă sursă de principii și valori poate fi mai potrivită decât Dumnezeu, care este perfect și a cărui inteligență nu are cusur? Alegându-L pe El, îți alegi un prieten care nu poate greși și, dezvoltând o relație cu El, propriul caracter se va defini și se va modela în concordanță cu cel pe care ți-l alegi ca tovarăș de călătorie. Când vin încercări și greutățile ne confruntă, să nu privim la oameni pentru ajutor. Să ne încredem cu totul în Dumnezeu.

Dar pentru toate acestea este nevoie de credință, a avea încredere în cuvântul lui Dumnezeu și a crede că trebuie să ascuți de El. În momentul în care crezi pe Dumnezeu pe cuvânt, viața ta se schimbă și dai importanță fiecărei alegeri pe care o faci.

Credință personală

Despre Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul, ni se spune că era un om credincios, neprihănit, care păzea toate poruncile și toate rânduielele lui Dumnezeu. Dacă l-ai fi întrebat: Tu crezi ce scrie în legea dată prin Moise, în proroci? „Totul cred!”, ar fi

fost răspunsul lui. El credea că Dumnezeu a ocrotit poporul Israel în chip miraculos și prin minuni. Credea că lui Avraam i s-a născut un fiu la bătrânețe, după cum îi făgăduise Dumnezeu. Cu toate acestea, când a primit făgăduința unui fiu, credința lui s-a clătinat. El avea mai mare încredere în propria judecată, viziune asupra realității – el fiind înaintat în vârstă, iar Elisabeta fiind steapă – decât în puterea lui Dumnezeu. El credea în toate minunile lui Dumnezeu, dar nu putea să creadă că o minune i se poate întâmpla lui. Oare suntem și noi la fel?

Păstorilor, pe dealurile Betlemului, li s-a adus o veste bună: „Astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos Domnul.” Oare și S-a născut și ție sau S-a născut numai altora? Nu-ți folosește la nimic toată povestirea Evangheliei despre Isus care S-a născut acum 2000 de ani, dacă Isus nu S-a născut și în inima ta. Poate te lupți cu un păcat sau te confrunți cu ispite. Cu toții trecem prin asta. Poate crezi în minunile lui Dumnezeu, în iubirea lui Hristos pentru cei pierduți, dar te îndoiești că El poate lucra o minune chiar în viața ta. Crezi în toate minunile în afară de o minune care ți se poate întâmpla ție. Crezi în dragostea manifestată de Dumnezeu față de toți, dar nu ai încredere în grija pe care o are El în mod special pentru tine. Dacă ți-ai mărturisit păcatele și te-ai hotărât să-L urmezi, vino la El cu credință. Roagă-L să-ți dea o inimă nouă și crede că o face chiar acum, pentru că a promis acest lucru. Hristos a învățat că orice dar al lui Dumnezeu trebuie cerut cu o credință deplină, fără îndoială. El a vindecat oamenii care

au crezut în puterea Lui și face același lucru și astăzi.

„Unii înclină să creadă că trebuie să fie puși la probă, că trebuie să dovedească Domnului că s-au schimbat înainte ca să poată cere binecuvântările Sale. Dar ei să ceară chiar acum binecuvântările lui Dumnezeu. Harul și puterea Lui sunt suficiente să-i ajute în neputința lor; dacă nu, ei nu vor rezista răului.” - C.H., p. 52.

„Tocmai aceasta este greșala pe care o fac mii de oameni, ei nu cred că Domnul Isus îi iartă pe fiecare, în mod individual. Ei nu cred pe Dumnezeu pe cuvânt. Dați la o parte orice bănuială că făgăduințele lui Dumnezeu n-ar fi pentru noi. Ele sunt pentru fiecare păcătos care se pocăiește. Puterea și harul au fost date prin Domnul Hristos spre a fi duse de îngerii slujitori fiecărui suflet credincios. Nimeni nu este așa de păcătos încât să nu găsească putere, curăție și neprihănire în Hristos, care a murit pentru el. El așteaptă să-l dezbrace de hainele murdare de păcat și să-l îmbrace cu hainele neprihănirii.” - C.H., p. 52.

Renunțarea la control: Libertatea deplină

A avea credință este o alegere: să alegi să îți predai cu totul viața lui Dumnezeu, să-L primești pe Isus în inima ta, dar nu ca pe un oaspete de o clipă. Trebuie să-I permiți Lui să se instaleze definitiv în inima ta și să în-

depărteze tot ce nu este pe placul Său. Este greu să renunți la lucrurile care îți plac, iar păcatul este dulce; dacă nu ar fi așa, oamenii nu l-ar mai face.

Păcatul poate triumfa doar slăbind mintea și distrugând libertatea sufletului. Supunerea față de Dumnezeu înseamnă restaurarea unui individ în adevărata slavă și demnitate a omului. „Când un om se predă lui Hristos, mintea sa este adusă sub stăpânirea Legii; însă tocmai Legea împărătească este cea care vestește eliberarea fiecărui rob. Devenind una cu Hristos, omul este eliberat. Ascultarea de Dumnezeu înseamnă eliberare din robia păcatului, izbăvire de pasiunile și pornirile omenești. Omul poate sta drept, ca biruitor al eului, al propriilor înclinații, al domniilor și puterilor, biruitor asupra stăpânitorilor întinericului acestui veac și asupra duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.” - D.V., p. 131.

Hristos a trăit în completa ascultare față de voința Tatălui Său. Și noi suntem chemați să renunțăm la controlul egoist al vieților noastre și să-L lăsăm pe Dumnezeu să ne conducă pașii. Prea mulți, făcând planuri pentru un viitor strălucit, ajung la un eșec total. Lăsați-L pe Dumnezeu să facă planuri pentru voi. „Asemenea unui copilăș, aveți încredere în călăuzirea Lui, care „va păzi pașii prea iubiților Lui” (1 Samuel 2:9). Dumnezeu nu-Și conduce niciodată copiii altfel decât ar alege ei înșiși să fie conduși, dacă ar putea vedea sfârșitul de la început și dacă ar zări slava scopului pe care îl împlinesc ca împreună lucrători cu El.” - *D.V.*, p. 479.

„Dar această încredere nu vine fără o viață de rugăciune reală și sinceră. Toate scopurile voastre bune, toate intențiile voastre bune, nu vă vor ajuta să vă împotriviți răului. Trebuie să fiți bărbați și femei ale rugăciunii. Cererile voastre nu trebuie să fie slabe, făcute de formă, și nici doar aduse aminte, ci din toată inima, perseverente și continue. Cultivați obiceiul de

a vorbi cu Mântuitorul când sunteți singuri, când

mergeți pe drum și când sunteți ocupați cu munca zilnică. Inima voastră să se înalte neîn-cetat, cerând în tăcere ajutor, lumină, tărie și cunoaștere.”

- *D.V.*, p. 510.

Credința autentică versus religiozitatea superficială

O lecție pe care o putem trage din contrastul dintre credința demonilor și credința autentică este pericolul religiozității superficiale. Satan este expert în înșelare și în a crea o formă de religiozitate care pare autentică, dar este golită de putere. El nu ne împiedică să recunoaștem existența lui Dumnezeu, atâta timp cât nu ne supunem voinței Lui și nu Îl lăsăm să ne transforme viața. Există mulți care mărturisesc a crede în Dumnezeu, dar care trăiesc într-o stare de compromis constant. Această formă de credință nu diferă mult de cea a demonilor, care cred și se înfioară. De aceea, trebuie să ne întrebăm: cum ne trăim credința? Este o credință vie, care ne transformă și se vede în faptele noastre, sau rămâne doar la nivelul vorbelor și al cunoașterii intelectuale?

Cu ce este diferită credința îngerilor răi față de credința noastră? Cu ce este diferită frica lor față de teama pe care noi o datorăm lui Dumnezeu? În Pro-

verbe 14:2 găsim cea mai bună definiție a temerii de Dumnezeu: „cine umblă în neprihănire se teme de Dumnezeu.”

De multe ori, fugim de confruntarea cu noi înșine. Ne este frică să ne privim cu sinceritate în oglinda adevărului, să vedem cât de departe suntem de ceea ce Dumnezeu vrea pentru noi. În loc să ne recunoaștem greșelile, preferăm să le ascundem, iar păcatul, deși evident pentru alții, devine ceva ce refuzăm să acceptăm. Este mai ușor să ne amăgim decât să ne schimbăm. Dar, sincer, până când vom fugi de conștientizare? Până când vom pretinde că totul este bine, când în interior suntem pierduți? Dacă nu ne deschidem ochii acum, riscăm să pierdem ceea ce contează cel mai mult: o inimă liberă și curată înaintea lui Dumnezeu. Nu te teme să privești în adâncul sufletului tău. Acolo, chiar dacă vezi slăbiciuni și lupte, Dumnezeu este gata să aducă lumină, vindecare și speranță. Nu ești singur, iar schimbarea începe atunci când Îi permiți să lucreze în viața ta. El poate transforma ceea ce pare pierdut în ceva perfect.

Ce fel de credință este aceea care se manifestă sporadic în funcție de circumstanțe și care, atunci când este pusă sub presiune, cedează? Caracterul unei persoane se dovedește atunci când este pus la încercare. „Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte? Poate oare credința aceasta să-l mântuiască? Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana de toate zilele, și unul dintre voi le zice: ‘Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă!’ fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce le-ar folosi? Tot așa și credința: dacă n-are fapte,

este moartă în ea însăși.” Puteți să credeți tot adevărul, dar, dacă principiile lui nu sunt puse în practică în viața voastră, simpla mărturisire de credință nu vă va mântui. Și Satan crede și se înfioară. El lucrează. Știe că are doar puțin timp și a coborât cu o mare putere să-și facă lucrarea de neglijare, potrivit cu credința lui. Dar cei care mărturisesc a fi poporul lui Dumnezeu nu-și dovedesc și nu-și susțin credința prin faptele lor. Ei cred că timpul este scurt, dar se prind de bunurile acestei lumi cu atâta stăruință, ca și cum lumea aceasta ar mai dăinui o mie de ani așa cum este acum.” - 2 M., p. 160.

Concluzie

Este ușor să ne amăgim cu ideea că ceea ce numim credință ar putea fi doar o declarație verbală, o simplă mărturisire de credință. Dar adevărata credință nu rămâne în cuvinte, ci se manifestă prin viața pe care o trăim, prin alegerile pe care le facem în fiecare zi. Dacă acceptăm doar o religiozitate de fațadă, un set de reguli sau o învățătură intelectuală fără ca aceasta să ne schimbe inima și comportamentul, nu suntem mai buni decât demonii. Ei cred că Dumnezeu există, dar refuză să se supună voinței Sale. Ei tremură de frica Lui, dar nu au niciun interes să Îl urmeze. Așadar, întrebarea care ne stă înaintea este: ce fel de credință avem noi? O credință vie și transformatoare sau una care se oprește la nivelul teoriei?

Este ușor să ne lăsăm purtați de circumstanțele vieții, să credem în Dumnezeu doar atunci când lucrurile merg bine, doar când suntem fericiți sau confortabili. Dar adevărata credință își arată puterea atunci când suntem confrunțați cu încercări, cu

greutăți sau cu ispita de a trăi după propriile noastre dorințe. Adevărata credință nu ne permite să trăim în compromis, să ne conformăm cu lumea sau cu plăcerile efemere ale acesteia. Ea ne îndeamnă să trăim după principiile divine, chiar și atunci când este greu, chiar și atunci când nu înțelegem toate planurile lui Dumnezeu pentru noi.

În fața provocărilor vieții, mulți dintre noi aleg să rămână într-o stare de comoditate spirituală, fără a se angaja într-o relație profundă cu Dumnezeu. Alegem să credem că suntem suficient de buni sau că avem suficient timp pentru a schimba lucrurile mai târziu. Dar viața nu ne garantează un „mai târziu”. Fiecare zi este o oportunitate de a răspunde chemării lui Dumnezeu, de a-L alege pe El și de a-L lăsa pe Isus să guverneze viețile noastre. Nu mai putem amâna alegerea de a trăi cu adevărat pentru El. Gândirea de genul „așa sunt eu” este periculoasă, deoarece ne scuză neascultarea și ne împiedică transformarea. Dumnezeu nu ne cheamă să rămânem cum suntem, ci să devenim ceea ce El ne-a creat să fim. Nu putem trăi într-o stare de nehotărâre, în speranța că într-o zi vom deveni suficient de „buni” sau suficient de „pregătiți” pentru a-L urma. Isus ne cheamă acum. Ne cheamă să ne predăm Lui cu toată inima, să trăim o viață de ascultare și de iubire față de Dumnezeu și față de aproapele nostru.

Dar, pentru a face acest lucru, trebuie să înțelegem că ascultarea nu este opțională. Fie-

care alegere pe care o facem ne apropie sau ne îndepărtează de Dumnezeu. La fel cum fiecare pas pe care îl facem poate fi o dovadă a credinței noastre, tot astfel fiecare moment de neascultare, fiecare păcat care nu este mărturisit și abandonat, ne trage mai aproape de întuneric. Așadar, ce alegi tu astăzi? Să crezi și să te închini înaintea lui Dumnezeu, lăsându-L pe El să-ți transforme viața, sau să te mulțumești cu o religiozitate de suprafață, care nu aduce schimbare reală? Dumnezeu ne îndeamnă să trăim o credință autentică, care transformă inima și care duce la fapte. Alegerea este a noastră.

Îți dorești o viață de libertate adevărată? Atunci fă alegerea corectă acum, pentru că Dumnezeu este gata să te schimbe și să te îmbrace în neprihănirea Lui. Nu mai amâna, nu mai trăi în îndoială. Credința nu este doar despre a crede că Dumnezeu există, ci despre a-L urma cu toată inima.

Credința de la revenirea lui Isus

Cristian Rădoiaș - Uniune

Ne apropiem cu pași repezi de cel mai glorios eveniment al tuturor timpurilor - revenirea lui Isus Hristos. Semnele care prevestesc cea de-a doua venire a lui Hristos se împlinesc cu rapiditate. În fiecare clipă a vieții noastre, credința este probată să se vadă dacă este autentică sau superficială.

În Luca 18 la finalul pildei cu văduva stăruitoare, Domnul Isus pune o întrebare „Dar când va veni Fiul omului va găsi credință pe pământ?”

Urmărind istoria acestui pământ observăm că mereu au fost oameni credincioși care au privit dincolo de ce se putea vedea cu ochiul omenesc și privind prin credință au ieșit biruitori. Ne aducem aminte de necredința dinaintea de potop și Biblia ne confirmă că „toate gândurile omului erau îndreptate numai spre rău”. Cu toate acestea au fost și oameni credincioși care au ascultat de Dumnezeu. Noe a făcut prin credință ce Dumnezeu a spus și și-a salvat familia. Dacă trăiam în timpul lui Noe, oare cum era credința mea și a ta? Credeam că va veni un potop care va distruge totul, chiar dacă nu văzusem o picătură de ploaie? Aidoma va

fi și la venirea Fiului Omului. Chiar dacă răul pare că triumfă, totuși va exista credință pe pământ. Eu și cu tine putem să fim dintre oamenii credincioși. Întrebarea la care doresc să găsim răspuns în continuare este: Cum putem rămâne în credință până la venirea lui Isus?

În pilda din Luca 18 Isus relatează despre stăruința unei femei văduve care a crezut că are dreptate în cearta cu pârâșul ei și a stăruit de judecător până a rezolvat problema. „Și Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Lui, care strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei? Vă spun că le va face dreptate în curând.” (Luca 18:7-8).

1. Stăruința în rugăciune

Experiența lui Iacov de la râul Iaboc ne arată stăruința în rugăciune. Iacov rămas singur, lovit în coapsă, luptând cu Cel necunoscut se roagă „Nu te voi lăsa până nu mă vei binecuvânta.” (Geneza 32:26).

Iacov „s-a luptat cu îngerul, și a fost biruitor” (Osea 12:4). Cu umilință, pocăință și predare de sine, acest om păcătos și supus greșelii a biruit în lupta cu Maiestatea cerului. El și-a întâ-

rit încrederea sa tremurândă în făgăduințele lui Dumnezeu, iar mâna Iubirii infinite nu putea să întoarcă spatele cerinței celui păcătos.” - P.P., cap. 20.

Experiența lui Iacov în timpul acelei nopți de luptă și chin reprezintă încercarea prin care poporul lui Dumnezeu trebuie să treacă chiar înaintea revenirii lui Hristos.

„Noi trebuie să ne rugăm necurmat, dacă dorim să creștem în credința și experiența creștină. Noi trebuie să fim „stăruitori în rugăciune”, „să stăruim în rugăciune, veghind în ea cu mulțumiri” (Romani 12:12; Coloseni 4:2). Apostolul Petru sfătuia pe credincioși să fie „înțelepți și să vegheze în vederea rugăciunii” (1 Petru 4:7). Pavel sfătuia astfel: „în orice lucru duceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu prin rugăciuni și cereri, cu mulțumiri” (Filipeni 4:6). „Dar voi, prea iubiților”, spunea apostolul Iuda, „... rugați-vă prin Duhul Sfânt și țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu.” (Iuda 20, 21).

Rugăciunea continuă este legătura sufletului cu Dumnezeu, legătură ce nu poate fi ruptă, astfel încât viața de la Dumnezeu se

revarsă în viața noastră, apoi din viața noastră curăția și sfințenia se reîntorc la Dumnezeu.

Este necesară silința în rugăciune; nimeni și nimic să nu te împiedice de la aceasta. Trebuie să depui orice efort spre a păstra deschisă comuniunea dintre Domnul Hristos și ființa ta. Caută să folosești orice ocazie de rugăciune, oriunde ți s-ar oferi ea. Aceia care caută cu adevărat comuniunea cu Dumnezeu vor fi văzuți în adunările de rugăciune, îndeplinindu-și cu credincioșie datoria, fiind plini de zel și dornici să culeagă toate binecuvântările care le sunt oferite. Ei vor folosi orice ocazie pe care o au spre a se așeza în acel loc în care pot primi razele luminii cerești.”

- C.C.H., cap.11 (p. 97).

Prin rugăciune serioasă și credință vie, pot fi obținute cele mai mari biruințe.

„Nu neglija, dragă tinere, ca la începutul zilei să te rogi cu stăruință lui Isus, ca El să-ți dea putere și har să rezisti ispitelor inamicului, în orice formă ar putea veni. Iar dacă te rogi cu stăruință și cu căință în suflet, Dumnezeu va auzi rugăciunea ta. Isus a spus: „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide. Căci oricine cere, capătă; cine caută, găsește; și celui ce bate, i se deschide. Cine este omul acela dintre voi care, dacă-i cere fiul său o pâine, să-i dea o piatră? Sau, dacă-i cere un pește, să-i dea un șarpe? Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce I le cer!

Copiii și tinerii pot veni la Hristos cu poverile și

nelămuririle lor și știu că El va răspunde solicitărilor lor și le va da exact ceea ce au nevoie. Fii stăruitor, fii hotărât. Privește la promisiunea lui Dumnezeu și apoi crede fără nicio îndoială. Nu te aștepta să experimentezi emoții speciale, înainte de a crede că Dumnezeu răspunde. Nu încerca să stabilești modul în care Dumnezeu trebuie să lucreze pentru tine înainte să crezi că ai și primit lucrurile pe care I le-ai cerut; ci încrede-te în cuvântul Lui și lasă întreaga problemă în mâinile lui Dumnezeu, pe deplin încredințat că rugăciunea ta va fi onorată și că răspunsul va veni exact la momentul și în modul în care Tatăl ceresc crede că e mai bine pentru tine; și apoi lasă deoparte cererile tale. Umblă în umilință și continuă să avansezi.”

- S.P.T. cap. 32 (p. 122).

2. Ajută necredinței mele!

Noi nu suntem conștienți cât de mult pierdem prin necredință. Fără credință am fi angajați într-o luptă pierdută. Avem un Mântuitor care înțelege fiecare etapă a vieții

noastre. El cunoaște descurajările noastre și știe cu precizie care este ajutorul de care avem nevoie. Domnul dorește să ne încredem în El cu o credință care lucrează prin iubire și purifică sufletul.

„Cel neprihănit va trăi prin credință, dar dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în El.” (Evrei 10:38).

Într-o zi Domnul Isus este rugat de un tată să-i vindece fiul care era stăpânit de un duh rău.

„L-au adus la El. Și, cum a văzut copilul pe Isus, duhul l-a scuturat cu putere; copilul a căzut la pământ, și se zvârcolea făcând spumă la gură. Isus a întrebat pe tatăl lui: Câtă vreme este de când îi vine așa? Din copilărie, a răspuns el. Și de multe ori duhul l-a aruncat când în foc, când în apă, ca să-l omoare. Dar dacă poți face ceva, fie-Ți milă de noi și ajută-ne. Isus a răspuns: Tu zici: Dacă poți! Toate lucrurile sunt cu puțință celui ce crede! Îndată tatăl copilului a strigat cu lacrimi: Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!” (Marcu 9:20-24).

Poate ești într-o situație asemănătoare cu cea din pildă. Mergi la biserică, citești, te rogi dar nu simți vreo schimbare. Ești doborât de diavol, trântit la pământ și cineva te îndrumă la Mântuitor... sau poate încerci să ajuți pe cineva doborât la pământ și nu se simte nicio sclipire de credință. Nu dispera! Spune ca și tatăl „Ajută necredinței mele.” Este Cineva care răspunde și oferă încredere!

„Dacă poți face ceva, fie-Ți milă de noi și ajută-ne.” Câte suflete apăsate de păcat au făcut să răsunе această rugăciune! Și tuturor, Mântuitorul milostiv le răspunde: „Dacă poți... totul este cu putință celui care crede”. Credința este aceea care ne pune în legătură cu cerul și ne aduce puteri pentru a ne lupta cu forțele întunericului. În Hristos, Dumnezeu i-a asigurat omului mijloacele pentru a birui orice trăsătură păcătoasă și a rezista oricărei ispite, oricât de puternică ar fi. Dar mulți simt că le lipsește credința și din cauza aceasta stau departe de Hristos. Faceți ca aceștia, în deznădejdea și necredința lor, să se predea harului Mântuitorului lor milostiv. Să nu privească la ei, ci la Hristos. Acela care a vindecat pe bolnavi și a scos demoni când umbla printre oameni este același Mântuitor puternic și astăzi. Credința vine prin Cuvântul lui Dumnezeu. Înșușiți-vă făgăduința Sa: „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6:37). Aruncați-vă la picioarele Sale și strigați: „Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!” Niciodată nu vei pieri dacă faci astfel, niciodată!” - *H.L.L.*, p. 429.

„Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!”

3. Doamne, mărește-mi credința!

Cerința ucenicilor a fost: „Mărește-ne credința”. Ei nu au spus: Doamne ține-ne credința vie. Sau susține credința noastră. Ci, mărește-ne credința. Pentru că știau foarte bine că doar dacă va crește vor putea să facă față vieții creștine.

Napoleon a spus odată: „trebuie să mă lupt în războaie și trebuie să fiu învingător, biruința mă face să fiu ceea ce sunt și biruința este aceea care mă menține.” Așa este și cu creștinul. Nu este bătaia de ieri cea care mă va salva astăzi, ci trebuie să merg înainte azi. O fântână va rămâne bogată și potabilă doar dacă va fi folosită apa continuu, când va începe să stea se va împuți și izvoarele vor seca.

Creștinul este salvat în progres: trebuie să meargă continuu înainte. Dacă s-ar opri, nu știu unde va ajunge. Ce ar fi să mă opresc? Trebuie să mergem înainte. Când ne oprim ne vor scădea puterile și biruințele. Mări-

mea credinței se leagă în mod direct de mărimea cunoștinței. Cu cât îl cunoști mai bine pe Dumnezeu cu atât te încrezi mai mult în El.

Este lucrarea lui Dumnezeu de a hrăni credința, așa cum o și oferă la început. El inițiază, El binecuvântează și tot El face credința să crească.

„Credința noastră trebuie să crească, altfel nu vom putea fi schimbați după chipul divin și nici nu vom putea iubi sau asculta de cerințele lui Dumnezeu. Rugați-vă cu buze neprefăcute: „Doamne, mărește credința mea, ajută-mă să înțeleg lucrurile, căci fără ajutorul Tău nu pot face nimic”. Vino în umilință la Dumnezeu, deschide Biblia plină de făgăduințe, ia o hotărâre și fă un legământ cu Dumnezeu că vei respecta cererile Sale; spune-I că vei crede fără a avea nicio evidență afară de promisiune. Aceasta nu este o bănuială, dar dacă nu lucrezi cu zel, cu seriozitate și hotărâre, Satan va birui și tu vei fi lăsat în necredință și întuneric.” - *S.S.S.*, p. 72.

Isus răspunde la dorința ucenicilor astfel: „Dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice dudului acestuia: Dezrădăcinează-te și sădește-te în mare, și v-ar asculta.”

„Când sămânța de muștar e aruncată în pământ, embrionul cel mic și slab se folosește de fiecare element adus de Dumnezeu pentru hrana lui și repede începe să se dezvolte cu vigoare. Dacă aveți o credință ca aceasta, vă veți folosi de Cuvântul lui Dumnezeu și de toate mijloacele rânduite de El. În felul acesta, credința voastră va crește și va aduce puterea cerească în ajutorul vostru. Piedicile îngrămădite de Satan pe cărarea voastră, deși în aparență de netrecut, ca și dealurile veșnice, vor dispărea în fața cererii credinței. „Nimic nu v-ar fi cu neputință.” – H.L.L., p. 431.

Concluzie

Apocalipsa 22:11-12 ne arată despre credința și necredința din timpul revenirii lui Isus: „Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe! Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.”

„Când va veni Domnul Hristos, pământul va tremura înaintea Lui, iar cerurile vor fi înfășurate ca un sul și fiecare munte, și fiecare insulă vor fi mutate din locul lor. „Dumnezeul nostru vine și nu tace. Înaintea Lui merge un foc mistuitor, și împrejurul Lui o furtună puternică. El strigă spre ceruri sus, și spre pământ, ca să judece pe poporul Său: „Strângeți-Mi pe credincioșii Mei, care au

făcut legământ cu Mine prin jertfă! Atunci cerurile vor vesti dreptatea Lui, căci Dumnezeu este cel ce judecă”. (Psalmii 50:3-6.) În perspectiva marii zile a lui Dumnezeu, putem să înțelegem că unica noastră posibilitate de a fi în siguranță va fi aceea de a ne îndepărta de orice păcat și nelegiuire. Cei care vor continua să trăiască în păcat vor fi găsiți printre cei condamnați, care pier.” – C.F., p. 116.

Dragi tineri, este momentul să stăruim ca văduva din pildă, și Domnul ne va da ce avem nevoie. Este clipa de seară și, asemenea lui Iacov, să ne lupțăm în rugăciune pentru iertare și binecuvântare. Este tim-

pul să strigăm: „Doamne, ajută necredinței mele” sau „Doamne, mărește-ne credința”. Trăim momente finale în care „cel neprihănit va trăi prin credință”, de aceea să lăsăm ca Duhul Domnului să ne facă conștienți și să avem credința necesară pentru a privi înainte și în sus până când vom privi fața Celui care este Mântuitorul și Desăvârșitorul credinței noastre.

Cum stai cu credința? Dacă Domnul Isus ar veni acum, ai fi printre cei credincioși?

Te invit să relatezi tinerilor din comunitatea ta o experiență în care Domnul a răspuns cererii tale conform cu credința ta.

*„Pacea merge mână în mână
cu dependența de puterea divină.
De îndată ce sufletul hotărăște
să se comporte în concordanță
cu lumina dată, Spiritul Sfânt îi dă mai multă
lumină și putere. Harul Spiritului Sfânt
este adăugat să coopereze cu hotărârea
sufletului, dar nu este un substitut
pentru exercițiile individuale de credință.
Succesul în viața de creștin depinde de
apropierea de lumina pe care Dumnezeu
ne-a dat-o. Nu abundența de lumină și putere
face ca sufletul să fie liber în Hristos,
ci izbucnirea puterilor și voinței, energiilor
sufletului care strigă sincer: „Cred, Doamne!
Ajută necredinței mele!” - E. White.*

Păzitorul Adevărului

„Ajută
necredinței
mele!”

Săptămână de rugăciune pentru tineret
21 februarie - 2 martie 2025